

*Franco
Solo*

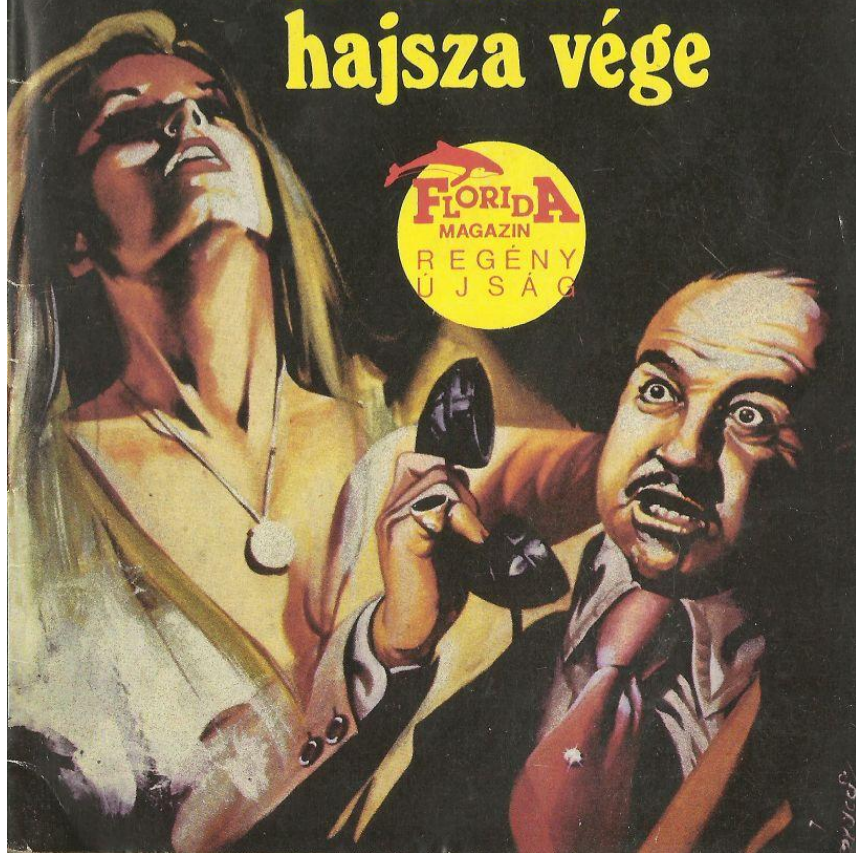
4

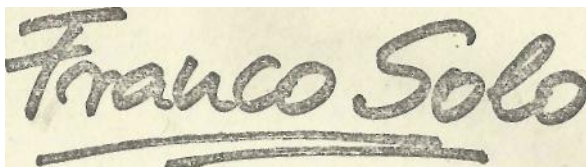
EGYEDÜL A
maffia
ELLEN

23 Ft

A hosszú hajsza vége

FLORIDA
MAGAZIN
REGÉNY
ÚJSÁG

A handwritten signature in dark ink on a light-colored, textured background. The signature reads "Franco Solo" in a cursive, slightly stylized font. Below the signature are two parallel horizontal lines, serving as an underline.

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN (4.)

A hosszú hajsza vége

Üldözte a rendőrség is, a maffia is,
mindegyik más-más okból. De most már
a végéhez közeledett a hosszú hajsza

Az úszómedencéből karcsú lánytest emelkedett ki. Hosszú, szőke haja hozzátapadt keskeny fejéhez. Gyorsan megfordult, s a medence szélére ült. Egy kézmozdulattal megigazította a haját, aztán a nap felé fordult.

Franco a lány meztelen hátát bámulta. A bőre sötétbarnára sült a naptól, sima volt és fényes, mint a selyem. Franco látta az izmok játékat, s szája hirtelen kiszáradt.

A lányt Eileen Hamiltonnak hívták, és Spartanburgban lakott, Észak-Karolinában. Egyedül jött Arizonába, s nem riadt volna vissza egy kis kalandtól, mint azt Franco már röviddel Green Valley ranchbe érkezése után megállapította. De Franco Solo nem pihenni jött ide, nem bocsátkozhatott kalandokba. Így aztán a szép Eileen egy másik vendéget választott, egy gondtalan illinois-i fiút.

Eileen kényesen nyújtózkodott, majd macskaszerű ugrással felállt, s hosszú léptekkel elindult a vendégek bungalói felé. Az illinois-i fiú szembejött vele. Fürdőnadrágban volt, fehér törülközőt tartott a kezében, s megállt a lány mellett. Még nem feküdt le vele, állapította meg Franco egy kis kárörömmel. Azok ketten néhány szót váltottak, aztán a fiatalember az úszómedencéhez ment, ledobta a törülközőt és beleugrott a vízbe.

Charles Lavery jól néz ki, maga a tökély, állapította meg Franco. Nyomozott a fiatalember után, ahogy a ranch többi vendége után is. Lavery autókereskedő volt, nőtlen, semmi mást nem tudott meg róla. Senki sem tudhatta, hogy tényleg ő-e Charles Lavery. Az igazi Lavery talán Kanadában vagy valahol másutt van, s ez a férfi itt csak a nevét használja. Franco még egy fényképre várt.

Mert csapdát szimatolt, minden idegszálával érezte. Los Angelesben egy spicli az ügyvédjén keresztül a szövetségi hatóságokhoz fordult. Információkat akart eladni a dél-kaliforniai maffia leghatalmasabb embereiről. Az ügyvéd megbízható embernek számított. A próbaanyag, amit ügyfele — akinek a nevét ő maga egyébként nem ismerte — rendelkezésére bocsátott, igaznak bizonyult, arra következtettek belőle, hogy akitől származik, magas beosztású ember. Az FBI-jal azonban nem

akart kapcsolatba lépni. Közvetlen kapcsolatot keresett az igazságügyi-minisztériummal, olyan emberekkel, akik a szenátus vizsgálati részlegeinél dolgoztak.

A dél-kaliforniai maffia ...

Ez a varázsló keltette fel Warner ezredes figyelmét, ő volt a COUNTER MOB főnöke, azé a titkos kormánysszervezeté, amely bizonyos mértékig földalatti mozgalomként küzdött a szervezett bűnözés ellen, Warner ezredes küldte Franco Solót Arizonába, a Green Valley ranchre. Itt kellett találkoznia Franco Solónak az informátorral. Hisz senki sem ismerte annyira a dél-kaliforniai maffiát, mint Franco Solo, akinek az apja Don Alfredo Plancata likvidálási kommandóját vezette.

Ernesto Solo Don Alfredo jó barátja volt, amíg a Don félni nem kezdett túl nagy hatalomra szert tett hadnagyától, és megölette Solót.

Ernesto Solo szörnyű halála és az a körülmény, hogy a rajtaütéskor Franco testvére is meghalt, Francót a maffia kérlelhetetlen ellenségévé tette. Apja és testvére halála óta Franco állandóan késélen táncolt, élet és halál közt. Üldözte a rendőrség, mert megölt egy rendőrt — egy korrupt detektívhadnagyot, aki Don Alfredo embere volt, és kérlelhetetlenül a nyomában volt a maffia valamennyi gyilkosa.

Franco megfordult. Lezuhanyozott, megborotválkozott, és felvette lovaglóruháját. Úgy kellett kinéznie, mint egy turista. Csak az utolsó pillanatban akarta felfedni magát. Természetesen akkor sem Franco Solóként, csak mint valamely hatóság küldötte, aki majd először átvizsgálja a felkínált anyagot.

Mert Franco bizalmatlansága megmaradt, ez éppúgy az életéhez tartozott, mint a halál, amely állandóan jelen volt körülötte.

Amikor Franco elhagyta a légkondicionált bungalót, megcsapta a kinti forráság. A reggeli már készen volt. A szakács megütötte a gongot, s mire előkerültek a vendégek, a cowboyok már elővezették a felnyergelt lovakat. A program egész napos kirándulás a sivatagba. Franco tudta, hogy majdnem mindegyik vendég részt kíván venni a kiránduláson. Eileen Hamilton és Charles Lavery éppúgy, mint feltehetőleg az informátor is.

Eileen Hamilton Franco előtt lovagolt. Franco megállapította, hogy a nő szándékosan kereste a közelségét. Charles Lavery hátramaradt. Nem volt különösebben jó lovas. Eileen időnként hátrafordult. Barnára sült arcában villogott fehér fogsora, amikor nevetett. A széles karimájú cowboykalap alól csillogón omlott le hosszú haja. Jól ülte meg hosszú lábú lovát, ezt Francónak irigység nélkül el kellett ismernie. Franco változtatott testhelyzetén. Lehet, hogy a cowboynyereg a magas hátátláival kényelmes a tapasztalt lovasnak, de neki most a pusztában,

a tűző napon való hatórás botorkálás után a legkényelmesebb fotel is kőtrónusnak tűnt volna.

Franco minden pillanatban várta a jelet. Az informátor fogja megadni, ezt mondta a Los Angeles-i ügyvéd. Ügyfelének elővigyázatosnak kell lennie. Igen, gondolta Franco, aki a maffia ügyeiről akar beszélni, az az életével játszik.

Bal kezével erősen tartotta a gyeplőt. Jobb kezével a nyeregbe kapaszkodott. Bal csípőjénél érezte a pisztoly ismerős nyomását. Ha ott kint a pusztaban valakinél fegyver van, elfelejtheti a pisztolyát. De hát végül is nem vihetett magával fegyvert anélkül, hogy ki ne tegye magát a vezető kérdéseinek.

A csoport négy vezetője közül Hank Burns, a széltől cserzett arcú, éles szemű öregember volt az egyetlen, akinél fegyver volt a nyeregtáskájában. A fegyvert inkább az utasok megnyugtatóására vitte magával, mintsem azért, hogy kígyókra vagy más sivatagi állatra lőjön vele. Az öregember vezette a csoportot. A porban már alig lehetett észrevenni.

Franco a többiekhez hasonlóan a szája elé kötötte a sálát, hogy megóvja magát a portól, amit az előtte haladó ló patája vert föl. Eileen is sálát kötött a szája elé. Amikor megfordult, Franco csak csillogó szemét látta a vörös kendő fölött. Eileen szívből élvezte a kalandot. Franco mosolygott.

S ekkor meghallotta az éles, hosszú füttyöt, s előredőlt a nyeregben.

Ez volt a megbeszélte jel. Neki, Franco Solónak most le kellett vennie a kalapját. Így szólt a megállapodás. De a maffiavadász még várt. Tudni akarta, hol van a másik. Nem volt a csoportban, pedig Franco erre számított. Körülnézett.

Két vezető zárta a sort. Charles Lavery a csoport közepén haladt. Nehezen boldogult a lovával. Az egyik cowboy elkapta az állat gyeplőjét. Lavery vállá előreesett. Kimerülten vette le a kalapját, s törülte le az izzadságot a homlokáról.

— Ne! — akart felkiáltani Franco, de egy hang sem jött ki a torkán. Érezte a veszélyt, a halál közeledtét.

— Ne! — kiáltott fel, de hangját elnyomta a lövés zaja.

Charles Lavery karjával a levegőben hadonászott, majd lezuhant a lóról.

*

Ugyanebben az időpontban ötszázhusz mérfölddel nyugatabbra, Los Angelesben, Beverly Hillsből jövet a Wilshire Boulevardon egy sárga busz hajtott végig. Megállt egy elhagyatott megállóban, csikorogva nyíltak ki az ajtók. Csak egy gyerek ugrott le az iskolabuszról. Egy fekete hajú, kék nadrágot, fehér inget viselő fiú. Kezében lóbálta a tankönyveit

A busz rögtön besorolt újra a forgalomba. A fiú a Genschaw Boulevard és a Western Avenue közötti egyik keskeny utcába szaladt be. Az utca régi, többnyire kétemeletes faházaival kihalt környék benyomását kellette. Csak az előkérték pázsitlocsolói tanúskodtak némi életről.

Az úttest szélén álló Limousine egyáltalán nem volt feltűnő. A kocsi elég új és tiszta volt, mint azoknak a tisztas családapáknak a kocsijai, akik hamarosan beállnak majd a kocsifeljárókba. A fiú nem vette észre a három férfit a kocsiban. S még ha látta volna is őket, akkor sem érdekelte volna, akárcsak az a nagy bútorszállító kocsi, amelyik kicsivel feljebb az utcában parkolt.

Mégis, amikor a Pontiac ajtajai kivágódtak, a fiú egy pillanatra megállt, mert az első ajtó kis híján hozzácsapódott.

A három bent ülő férfi közül kettő kiszállt. Nagy, nagyon sötét napsemüveget hordtak, amelyben a fiú meglátta saját, kissé rémült arcát.

— Hé, Ronny — mondta az egyik férfi, és elmosolyodott, amikor látta, hogy a fiú akaratlanul is bólint a neve hallatán.

A másik férfi már a fiú mellett volt, s úgy meglökte, hogy Ronny a mosolygós másik karjaiba esett. Ronny megpróbált védekezni, összehúzta magát, rúgkapált, s el is találta az őt tartó férfi sípcsontját. Halotta a fájdalmas kiáltást, de aztán az izmos kezek ellenállhatatlan erővel a kocsiba lökték a hátsó és az első ülés közti részre. Becsapták az ajtót, és a Pontiac szinte zajtalanul kanyarodott be a széles Boulevardra.

Pontosan egy mérfölddel arrébb a kocsi újra megállt. Az egyik férfi kiszállt, és egy telefonfülkéhez lépett. Felhívott egy számot, amit egy cédláról olvasott le, bár a számot a telefonkönyv belső borítóján is megtalálhatta volna.

Az FBI Los Angeles-i területi irodájának számát tárcsázta.

A lövés zaja még visszhangzott a pusztaságban, amikor Franco megsarkantyúzta a lovát, és Eileen Hamilton mellé ugrott. Félrelökte a lány lovát.

— Le a lóról! — kiáltotta rekedten. — Lefelé! Lefelé! — leugrott a nyeregből. A pisztolyához kapott. De nem vette elő a fegyverét, mert tudta, hogy nem találhatja el, akire löni akar. Az orvlövész puskával lőtt, és biztos fedezékben volt, kézfegyver hatótávolságán kívül.

Eileen lebukott a nyeregből. Franco felfogta. Látta tágra nyílt szemét. A lány ijedten rezzent össze, amikor eldörrent a második lövés. A golyó elsüvített, s egy sziklának csapódott. Éles, kis kődarabok vágódtak Franco és Eileen arcának.

Franco a fiatal autókereskedő mellett a földre vetette magát. A cowboy némán, döbbsen nézett Francóra. Lavery nem mozdult. A hátán feküdt. A halántékán lévő sebből vér szivárgott. Amikor Franco óvato-

san félresimította a sebesült fekete haját, észrevette, hogy a seb az eséstől keletkezhetett, és nem volt túl veszélyes.

Sokkal veszélyesebbnek látszott a bal bordái alatti seb. Franco szétépte az inget, leszakított belőle egy csíkot, és a sebre szorította. A vezető mellette térdelt.

— Kötszert! — kiáltott rá Franco. — Kötszerre van szükségem.

— Eh, az Hanknál van — mondta a férfi.

— Akkor hozza ide, az ördögbe is!

- Igen, igen. — A cowboy felállt. Villámgyorsan behúzta a fejét, amikor egy golyó a füle mellett süvített el. Összegörnyedve rohant el. Most már a többi lovas is a földön feküdt, senki sem mozdult. Egy-egy ló elnyargalt.

Franco kitapogatta a sebesült pulzusát, nagyon gyors volt. Lavery kapkodva lélegzett. Meghal, ha nem kap azonnal orvosi ellátást. A hőség, a sok és a belső vérzések miatt a vérkeringés már most közel állt a megbénuláshoz. Az orvlövész meg akart győződni arról, hogy valóban eltalálta-e áldozatát. Nem menekült el, mint ahogy azt Franco feltételezte. A maffiavadász biztos volt benne, hogy vérbeli profival áll szemben. Fojtottan káromkodott, miközben a sebesült hófehér, beesett arcát vizsgálgatta.

A gyilkos nem a kiszemelt áldozatot találta el. Ez biztos volt. De vajon ő, Franco Solo volt-e a kiszemelt áldozat?

Marhaság, gondolta. Senki sem tudhatta, hogy éppen ő, Franco Solo jött el a Green Valley ranchra.

Vagy mégis? Tudta az a gazember, aki megszervezte a gyilkossági kísérletet, hogy ki akad majd a horgára. Elképzelhető volt. Teljes erőbedobással üldözték. Ezt nem szabad elfelejtenie. De mindezen majd később gondolkodik. Most másra kell koncentrálnia — arra, hogy kikapcsolja az orvlövészt. Még hozzá minél előbb. Mielőtt Lavery elvérezne.

Hank Burns jött vissza az elsősegélyládával, és zihálva nyúlt el Franco mellett. A gyilkos észrevett valami mozgást, s az egész tárat kilötte. A Green Valley ranch vendégei megint behúzták a fejüket.

— Hol a fegyvere? — kiáltott rá Franco az öregre.

— Elöl hagytam — morgott a cowboy. — Ringónál. Valakinek meg kell védenie a csoportot. Van valami kifogása ellene? Foglalkoznom kell ezzel a fiatalemberrel, vagy nem?

— Oké, oké — mondta Franco.

Hank Burns határozottan munkához látott, és amikor Franco látta, hogy az öreg lovas ért hozzá, hogyan kell ellátni egy lőtt sebet, levette széles karimájú kalapját, ami különösképp nem esett le a fejéről.

— Elkapom azt a disznót — szólt oda Hanknak.

Az öreg élesen nézett Francóra. — Én vagyok a felelős ezért a csoportért — morogta. — Pont elég bajom lesz abból, ha ez itt a fübe harap.

Franco állta a tekintetét. — Van valami esélye?

— Persze hogy van. Ha ellátja egy orvos, és ha iderendelhetünk egy helikoptert.

— Igen — mondta Franco. — Akkor miért nem rendel egyet ide?

Az FBI Los Angeles-i területi irodájának különleges ügynöke, Arthur Freed hátradőlt a fotelban, és kissé szórakozottan vizsgálgatta a látogatóját.

— Hiányolni fogjuk itt magát, Art — mondta Fred Feinberg a Los Angeles Timestől, aztán hozzáfűzte: — Jellemző a hatóságokra — egy tehetséges embert eltávolítanak abból a pozícióból, ahol a legjobb teljesítményt tudja nyújtani. Washingtonban kap majd egy szép irodát és egy szőke titkárnőt, és elárasztják majd információval.

Megszólalt az íróasztalán álló telefon. Freed bocsánatkérően mosolygott, és felvette a kagylót.

— Igen? — jelentkezett be röviden.

— Valaki beszélni akar önnel, Mr. Freed — mondta a telefonos.

— A legrosszabbkor — felelt az ügynök. — Ki az?

— Nem akarja megnevezni magát. Csak annyit mondott, hogy fontos ügyben telefonál. — A telefonos nyugtalanul várakozott.

Freed habozott. Feinberg mosolygott és felállt. — A napokban még találkozunk, Art.

Freed szórakozottan bólintott. — Kapcsolja — szólt bele a telefonba.

Feinberg halkan becsukta maga mögött az ajtót. Freed az üvegen át látta, amint a kövér újságíró átmegy az irodán. A telefon kattant.

— Halló! Freed? Maga az?

— Igen — válaszolt az ügynök. Nem ismerte a hangot, ezt automatikusan regisztrálta. Előrehajolt, s megnyomta azt a gombot, amely működésbe hozta a magnetofont. Szokásává vált, hogy a legtöbb telefonbeszélgetést rögzíti, de azokat mindenképpen, amelyek valamiképp szokatlannak tűnnek. Ez pedig nem szokásos hívás volt, ezt az ügynök azonnal megérezte.

A vonal túloldalán lévő férfi szavai szokatlanul drasztikus módon erősítették meg feltevését.

— A fia, Ronny ma rövid kék nadrágot, fehér inget és fehér térdzoknit visel.

Freed meg sem mozdult, de úgy érezte, mintha kést döfnének a testébe.

— Magunkkal vittük a fiút, amikor leszállt az iskolabuszról. Öt perccel ezelőtt...

— Hazudik — mondta Freed. Pedig tudta, hogy a telefonáló igazat

mond. Senki sem hív fel egy ügynököt azért, hogy ilyet kitaláljon. Freed azonban egyetlen olyan esetre sem emlékezett, amikor egy FBI-ügynök családtagját elrabolták volna.

— Ha élve akarja viszontlátni a fiát, vonuljon vissza, Freed. Mondjon búcsút az FBI-nak. Később jelentkezünk.

— Ide figyeljen! — ordított Freed. — Várjon! — rázta a telefonkagylót, de tudta, hogy a gengszter már nem hallja, amit mond. A vonal megszakadt.

Freed megnyomott egy gombot, amely városi vonalat adott. Wilshire-i házuk számát hívta. A telefon csak egyszer csöngött ki, s felvették a kagylót. A felesége hangját hallotta ...

Franco a kietlen tájat kémlelte. A vibráló levegő elmosta a kontúrokat. Maga mögött hallotta a turisták izgatott kiáltásait és kérdéseit. Érezte, hogy megmozdul valami mellette, aztán meghallotta a lány hangját.

— Mit jelent ez?

Anélkül, hogy arra fordult volna, Franco így válaszolt: — Nem tudom, Eileen. — Franco egy lapos dombot figyelt, amelyen kétfelől magas fák sorakoztak.

A domb mögött lehetett az orvlövész. Onnan tökéletesen beláthatta a terepet.

Mintha a gengszter igazolni akarta volna Franco gondolatmenetét, kétszer egymás után lőtt. A golyók elsüvítettek felettük.

— Küsszon előre Ringóhoz — mondta Franco a lánynak. — Mondja meg neki, ha fűtyülök, biztosítson. Az orvlövész arra, nyugatra van, a domb mögött.

Eileen visszahúzódott. Jó kislány, gondolta Franco. Nem tesz fel felesleges kérdéseket. Két percig várt, aztán élesen fűtyült. Ringo azonnal lőtt. Franco pedig nekiiramodott. Cikkakban rohant át a mélyedésen, amelynek a túloldalán omladékfal magasodott. A pisztoly szinte magától akadt a kezébe.

Szakadt róla az izzadság, a hőség égette a tüdejét. Lába előtt a lövések felverték a homokot. Tehát a cowboy lövései nem jutottak elég közel a gyilkos búvóhelyéhez. Franco a földre vetette magát, egy szögletes szikla mögé gurult, s ott összegörnyedt.

A melle úgy dolgozott, mint egy fűjtató. A cowboy nem lőtt többször. A gyilkos fegyvere még kattogott. Az egyik golyó annak a sziklának vágódott, amely mögött Franco fedezéket talált. Franco viszanézett. Azok a lovak, amelyek nem menekültek el, még mindig a helyükön álltak.

Aztán észrevett egy másik mozgást a mély út szélén. Ringo újratöltötte és beigazította a fegyvert. Franco látta a lovas csontos fejét, aztán eldörrent a fegyver. Franco átugrotta a követ, s aztán a domb felé rohant. Egy darabig egy fa mögött fedezékben volt, mielőtt irányt változtatott, és egyenesen a bandita búvóhelye felé közeledett volna.

Ringo nem lőtt tovább, nehogy eltalálja Francót. A maffiavadász elérte a dombot. Megint a földre vetette magát. Zihálva feküdt ott, kezében a kibiztosított, lövésre kész pisztollyal. A tenyere nyirkos és csúszós volt az izzadságtól. És ha két gengszterrel áll szemben? Még nem volt ideje, hogy ezen gondolkozzék. Minden olyan gyorsan történt.

Franco zajt hallott a közvetlen közeléből. A hátára fordult. A nap a szemébe tűzött. Lövésre készen tartotta a pisztolyát, de nem látta a célt.

Pár testhosszal nyugat felé húzódott, felhúzta a térdét, majd fel pattant. Két hosszú ugrás után ismét a földre vetette magát. Egy golyó majdnem eltalálta a hátát, a detonáció megsüketítette, s mintha érezte volna a lőporszagot. Kétszer is lőtt a Lugerrel, hogy a másikat fedezékbe kényszerítse, aztán továbbrohant.

Most elérte a domb tetejét. Meglepetten állt meg, mert a túloldalon a köhalom szinte függőlegesen zuhant alá. Az orvlövész ügyesen választotta meg leshelyét. Hátra kapta a napot.

De most nyugat felé menekült, egyenesen a nap irányába, s élesen kirajzolódott az árnyéka.

Franco látta az orvlövészt. Kinyújtotta jobb karját, baljával meg támasztotta a csuklóját, aztán kétszer lőtt.

Az egyik golyó a gyilkos bal lábát találta el, és előrelökte a férfit. A gyilkos elesett, kétszer meghempergett, aztán mozdulatlanul fekvé maradt. A fegyvert a gengszter görcsösen jobb kezébe szorította.

Franco a férfihoz futott. Leírt egy félkört, s így először a gyilkos fejéhez közeledett. Lehet, hogy a fickó elvesztette az eszméletét, de lehet, hogy csak tetteti magát.

A férfi nem vesztette el az eszméletét. Amikor úgy érezte, Franco már elég közel van hozzá, hasra fordult. A fegyver fenyegetően irányult a maffiavadászra.

Franco letérdelt. A gyilkosra célzott, az ujját a ravaszra tette. A másik férfi szeme mintha égett volna.

— Hagyd ezt! — mondta Franco. A hangja érthetetlen nyögés volt. A gengszter megmozdította a jobb kezét. Mutatóujja a fegyver ravaszán volt.

Franco célzott, és elsőként lőtt.

A fegyver lökésétől a karja a magasba lendült. A gengszter kinyitotta a száját. De nem kiáltott. Meglóbálta vérző karját, majd rögtön

utána a testéhez szorította, és csak akkor üvöltött föl, mint egy megsebzett bika.

De a következő pillanatban Franco már letepette.

*

Franco elvette a gyilkos fegyverét, és elhajította messze a sivatagba. Nem messze egy száraz bozótos mögött Franco felfedezte a gyilkos kocsiját. A magas kerekű Dodge Ramchargert teljesen belepte a por. Franco begyújtotta a motort és kikormányozta a kocsit a bozót mögül. Megállt a gyilkos mellett. Kiugrott a kocsiból, és felállította a fickót, aki ebben a pillanatban nyitotta ki a szemét. A tekintete üveges volt, de hamar kitisztult, az ajka remegett.

A fickónak sima arca, fénytelen szeme és kicsi, kissé görbe orra volt. A kalap leesett a fejéről. Barna, göndör haja sötét volt az izzadságtól. Halk, fájdalmas kiáltást hallatott, amikor Franco felemelte és a Dodge oldalának támasztotta. A bal lába úgy lógott, mintha nem is tartozna hozzá. A jobb keze véres volt.

— Ki a megbízód? — ordított rá Franco a férfir.

A fickó nem akart válaszolni. Elhaló hangon kérdezte: — Maga... Solo?

Franco megragadta a gengszter zakóját. Őt, Franco Solót akarták meggyilkolni. Don Alfredo tökéletes csapdát állított fel, hogy elkapja egykori hadnagyának fiát. A golyó egy másik fiatal férfit talált el, akit összetévesztettek a maffiavadással. Lavery peche az volt, hogy a legrosszabb pillanatban vette le a kalapját.

— Mindent el fogsz mondani nekem — mondta Franco. — A fickó gúnyosan vigyorgott, ami nagy erőfeszítésébe kerülhetett, hiszen félt, és fájdalmai voltak.

Franco durván belökte a kocsiba, miután elvette a revolverét és a kését. Aztán a kocsival a turistacsoporthoz hajtott. Az emberek időközben már felszálltak, és néma kíváncsisággal figyelték a közeledő kocsit.

Anélkül, hogy bármit is megmagyarázott volna, Franco segített a cowboynek felemelni a sebesült Charles Lavertyt. Hank Burns időközben bekötözte a fiatalembert, és adott neki egy tetanuszinjekciót is. Lavery arca ismét visszanyerte a színét, de Franco tudta, hogy a fiatal férfi állapota változatlanul válságos.

Hank Burns időközben ismét teljesen ura volt a helyzetnek. Két cowboy az elszabadult lovakat igyekezett befogni. Burns intett Ringónak, aki beszállt a két sebesülthöz a kocsiba, s leült Lavery mellé. A gengszter becsukta a szemét, de Franco tudta, hogy eszméletén van.

Hank a gyilkos arcát kémlelte, aztán Francóra nézett. — Miért? — kérdezte.

Franco megvonta a vállát, s az öreg a homokba köpött, aztán elfordult.

— Mi közöm hozzá — morogta. — Akinek van lova, nyeregbe! — parancsolta aztán. — Sietnünk kell! Francóval nem foglalkozott többet. Az nem is volt vitás, hogy Franco vezeti a zsákmányolt kocsit.

Eileen kérdően pillantott Francóra. — Magával mehetek? — érdeklődött. — A többiek biztosan utánam hozzák a lovamat.

Franco, aki már a kormány mögött ült, kinyitotta a kocsi ajtaját, s Eileen beszállt mellé.

— Remek volt, amit maga itt produkált — mondta. Félresimította izzadt haját a homlokából. Az arca komoly volt.

Franco nem felelt. Elszántan beletaposott a gázba.

A Green Valley ranchet ellátó orvos megígérte, hogy amilyen gyorsan csak tud, odamegy egy helikopterrel. Telefonon elmondta, hogy addig is hogyan kezeljék a sebesült vendéget. Franco meggyőződött róla, hogy a légkondicionált betegszobában Lavery jó helyen van.

— Mi történjék a másikkal? — érdeklődött Martin Jacobs, a menedzser.

A gyilkos még mindig a Dodge-ban feküdt, a bosszús Ringo felügyelete alatt. A cowboy a kocsi hátsó része fölé egy ponyvát kerített, s így a sebesült most már árnyékban feküdt. A nap már mélyen nyugaton állt, mégis fojtó forróság volt a ponyva alatt. Az orvlövész arca izzadságban fürdött.

A seriffhez viszem — felelte Franco.

Jacobs vállat vont. Ő csak örülhet neki, ha a gyilkos a lehető leggyorsabban elkerül a ranchról, s így többé nem felelős érte.

Franco Solo kiegyenlítette a számláját, és összecsomagolt. A bőröndöt bedobta a Dodge-ba. Eileen a kocsi árnyékos oldalának támaszkodott, és várt, amíg Franco elkészül.

— Maga nem jön vissza — állapította meg.

— Nem — mondta Franco röviden.

— A lövést magának szánták, igaz?

A lány konok volt. Franco némán ránézett, aztán gyengéden félretolta, és bemászott a Dodge-ba. Becsapta az ajtót. Eileen arca felbukkant az ablakkeretben.

— Érdeklődik majd utána? — kérdezte.

Franco begyújtotta a motort. A motor elég nehezen indult, s Franco addig adagolta a gázt, amíg végre sikerült beindítania.

— Miért érdeklődnék? — kérdezte.

— Végül is az ő testében van a golyó, amit magának szántak.

Franco a lány felé fordult. Örömtelenül elvigyorodott. A halál ismét egyszer nagyon közel járt hozzá. De azért tudott részvétet érezni mások iránt. Végül is nem magáért harcolt. Másokért. Azért, hogy mások nyugodtan élhessenek, hogy ne fosszák ki őket a kábítószer-kereskedők, ne rabolják el őket, ne csapják be az uzsorások. Persze, hogy érdeklődni fog Lavery hogyléte felől. De keménynek mutatkozott, mert nem tudhatta, ki ez a lány.

Eileen Hamilton. Egy név. Amikor Green Valley rancho vendéglistáját átvizsgálta, megbizonyosodott róla, hogy létezik ilyen nevű lány, Észak-Karolinában, Spartanburgban. Egy állami alkalmazott lánya volt, a szüleinél lakott, és egy textilkonszern marketingosztályán dolgozott. Ez nem tűnt gyanúsnak. De a lány makacs kíváncsisága bizmatlanná tette Francót.

— Nem tudok változtatni rajta — mondta keményen, és sebességbe kapcsolt. Eileen hátralépett.

— Jó utat, idegen — mondta halkan, amikor a kocsi elindult. Franco bölintott és gázt adott. Hosszú porcsíkot húzott maga után, amikor az aszfalt nélküli úton elindult a tizenkilences országút felé.

A hátsó ablakban látta a férfit, aki ép kezével igyekezett megkapaszkodni. Fénytelen szemében gyűlölet izzott. Amikor Franco ránézett, igyekezett eltítkolni gyűlöletét.

Az alkonyatban eltűntek a kontúrok, a farmerházakat elnyelte a por, amit a Dodge kavart fel. Franco, amíg lehetett, nem kapcsolta be a fényszórót. Emlékezett az út egy kanyarulatára, amely a Green Valley Nemzeti Parkba vezetett. A Tucsonba vezető utat Franco lehetőleg nem közvetlenül akarta elérni. Még mindig elképzelhetőnek tartotta, hogy a gyilkos nem egyedül jött ide.

A nap utolsó sugarainál hajszál híján elvétette az utat. Elforgatta a kormányt. A kocsi ugrált az egyenetlen talajon. Aztán az út nyílegyenesen vezetett a Santa Rita Range kopár dombja felé. Franco csökkentette a sebességet. Még mindig világítás nélkül vezetett. A gengszter öklével verte a vezetőfülkét.

— Állj meg, te szemét! — kiabált. — Állj meg, te átkozott, megdöglök itt hátul!

Franco nem reagált. A gyilkos tombolt, aztán elcsendesedett.

A kocsitól jobbra és balra bizarr, sötét formák tűntek fel. Franco ügyesen kormányozta a kocsit a sziklák közt. Itt nagyobb biztonságban érezte magát, mint az országút közelében vagy a Green Valley

ranchon. Megállt, és leállította a motort. A gyilkos csendben volt, amikor Franco kiszállt és hallgatózott az éjszakában.

Nem látott fényt, és zajt sem hallott. Most már olyan sötét volt, hogy világítás nélkül nem hajthatott tovább. A világítás azonban kiszolgáltathatja üldözőinek. Franco felmászott egy sziklára, és körülnézett, amennyire ilyen sötétben egyáltalán látott valamit.

Egy kicsit feljebb az úton észrevett egy hegyes háztetőt. Megjegyezte, melyik irányban van, és abba az irányba hajtott.

Elhagyatott kunyhó volt. A nyitott sufni, a szabadban elhelyezett főzőhely elárulta, hogy egy vadászkunyhóhoz ért.

Franco leállította a motort. Kiszállt a kocsiból, s a házhoz ment.

Az ajtó sem bezárva, sem bereteszelve nem volt. Csikorogva nyílt ki, amikor Franco bal kézzel belökte.

Áporodott szag csapta meg. Franco hangtalanul belépett, s az ajtó mellett, a fából készült falnak támaszkodott. Néhány másodpercig visszafojtott lélegzettel várt, mielőtt felkattintotta volna az öngyújtóját.

Imbolygó árnyak táncoltak a puszta falakon. Az egyik polcon Franco felfedezett egy petróleumlámpát. Úgy helyezte az asztalra, hogy elérhető legyen, de nem gyújtotta meg azonnal.

Visszament a Dodge-hoz. A gengszter az egyik sarokban ült, Franco megragadta a vállát. A férfi reszketett, és Franco megállapította, hogy lázas. Még ez is, gondolta bosszúsan.

— Mit akarsz tenni velem? — nyöszörögte a gyilkos.

— Itt hagylak — mondta Franco megjátszott egykedvűséggel, amint a hóna alatt megfogta a fickót, és elhúzta a kocsitól.

A gengszter félelmében és fájdalmában felordított. — Ezt nem tetted meg! — hörögte döbbenten. — Nem tudok járni, még csak vizet sem tudok hozni magamnak.

— Ha te találtál volna el engem, már az életemért sem lett volna módom könyörögni — kontrázott Franco.

Bevonszolta a nyöszörgő férfit a kunyhóba, s becsukta az ajtót, mielőtt még az öngyújtó fényében felfedezett primitív priccshez cipelte volna a gyilkost. Felültette, aztán meggyújtotta a lámpát.

A fickó szeme lázasan fénylett. A lábán és a kezén átvérzett a kötés. Franco tisztában volt vele, hogy a gyáva orvlövészt minél előbb kórházba kell hogy szállítsa. De előbb meg kell tudnia, kivel áll szemben. És ki bízta meg a fickót. Bár Franco tudni vélte, kik azok, akik csapdát állítottak neki. Átkutatta a gengszter zsebeit, és tartalmaztak az asztalra dobta. Igazolvány nem volt köztük, még jogosítvány sem. Azt ez a profi biztosan valamelyik motelben hagyta. De arra már nem gondolt, hogy a Dodge Ramcharger kölcsönzéséről szóló papírt is eldugja. Franco a kocsi papírjait a terepjáró egyik rekeszében

találta meg. A petróleumlámpa fényében most az adatokat tanulmányozta.

A kocsit három nappal ezelőtt Nogalesben kölcsönözték. A névnél a Texas állambeli Dallasból való Adam Petrie szerepelt.

Franco elrakta a kölcsönzőpapírt. A jogosítvány számából, amit a fickó a kölcsönzőnél nyilván megadott, megállapítható, hogy ez a Petrie valószínű személy-e.

— Istenem, Solo, meghalok!

— Adj meg nekem egy telefonszámot — mondta Franco. — Felhívom a főnöködet, és megmondom neki, hol találhat meg. Ha kedvel téged, talán elhozza, mielőtt kikezdenek a rovarok.

— Ember, te megbolondultál! — A szeme majd kiesett. — Ismered a törvényt...

A hallgatás törvényét. Aki beszél, az meghal. Franco ismerte a törvényt, hisz folyton arra kényszerítette a maffiózókat, hogy megszégyenítsék azt.

Franco vállat vont. — Ez a te temetésed — mondta megijátszott érzéketlenséggel.

— Hé! Várj!

Franco megállt, megfordult. — Mi van még?

— Ha ... ha mondd nekem valamit, elviszel egy orvoshoz?

— Persze — válaszolta a maffiavadász.

— Esküdj meg!

— Megígérem neked.

Adam Petrie kissé felegyenesedett — Adj valamit innom — kérte rekedten. — Ég a torkom.

Franco nem mozdult. — Itt nincs mit tenni. Meséld el az életed történetét, akkor beviszlek a legközelebbi városba.

A gengszter előrehajolt. Hirtelen elsápadt. Franco a férfi felé indult. S mielőtt még a gengszter leeshetett volna a príccsről, elkapta és visszafektette.

Franco az ajkába harapott. Sokáig már nem tudja megjátszani magát.

— Nagy ügy, Solo — suttogta a gengszter. — Elkapnak téged, biztosan. Biztosan... téged... és azt az ügynököt... semmi esélyed... Don Alfredo rendet rak.

Don Alfredo. Ez volt a név. Alfredo Plancata halálos ellensége volt, hogy ezt megtudta, az nem jelentett szenzációs felfedezést Francónak. De mit locsog itt ez a gyilkos egy ügynökről? Don Alfredo egy FBI-ügynöknek is ki akarja tekerni a nyakát? Ez csúnyán hangzott Franco. megrázta a bűnözőt. Az üveges szemek feléledtek.

— Mit tudsz az ügynökről? - ordított rá Franco. — Gyerünk, beszélj!

A sápadt férfi elvigyorodott Örülj neki! Az ügynök... — Petrie zihált, levegő után kapkodott. — Az ügynök az ellenséged! Üldözött téged!

Sok FBI-ügynök üldözött engem, gondolta Franco keserűen. Mióta lelőtte azt a rendőrhadnagyot, üldözték. De volt köztük egy, aki különös kitartással üzte, aki árnyékként üldözte, mintha előre kiszámította volna minden lépését. Franco kirohant. Átkutatta a kocsit, s végül talált egy nyitott üveg ásványvizet. Langyos volt. Egy keveset a gengszter szájába öntött a vízből. Petrie köhögött, de mohón nyelte.

— Hogy hívják az ügynököket? — kérdezte Franco. Tudta a nevét.

— Semmi esélye sincs, mármint az ügynöknek. — Petrie kuncozott, miközben ép kezével szorosan markolta az üveget. — Átjött néhány fiú Chicagóból... Don Alfredo a legjobbakat kérte kölcsön a többi dontól... a legjobbakat...

Az egyik ilyen szupermant Dallasból vette kölcsön. Pech, hogy ez a gazember nem a kiszemelt áldozatra lőtt rá. De egy olyan férfi, mint Don Alfredo, tanul a hibájából. Eddig még közvetlenül nem tudta elkapni Franco Solót. Ezért most egy második tűzvonalat is kiépített.

— Tudni akarom az ügynök nevét, az ördögbe is! — dörrent rá Franco.

— Azt hiszem, Freednek hívják.

*

Arthur Freed ügynök úgy vezetett, mint egy robot. A Wilshire Boulevardről behajtott a csendes Hicksville Roadra, itt állt jobb oldalt a háza. Kikerülte a vele szemben jövő nagy sárga bútorszállító kocsit anélkül, hogy igazán látta volna. Már sötét volt. Később jött, sokkal később, mint azt feleségének megígérte. El tudta képzelni, milyen idegessé teszi Dorist a bizonytalanság. De részt kellett vennie egy ülésen, aztán egy washingtoni hívásra várt, amely meghatározza további sorsát. Az övét és Ronnyét.

Szolgálati helyéről még kétszer felhívta Dorist, de nem tehetett mást, mint hogy vigasztalta. Doris némán és bátran viselte a bizonytalanságot.

Mindaddig, amíg Freed be nem lépett a házba. Akkor a nyakába borult, s a férfi az arcán érezte forró könnyeit, karcsú testének heves remegését.

Bezárta a ház ajtaját, és percekig a sötét előtérben állt anélkül, hogy egy szót szolt volna,

Doris Freed törte meg hallgatásukat. A hangja gyenge volt és megtört.

— Miért? — kérdezte. Csak ezt az egyetlen szót.

A férfi gépiesen simogatta felesége hátát. — Engem akarnak megölni. Kényszeríteni akarnak valamire.

— Mire? És ki?

Freed ritkán beszélt otthon a munkájáról. Doris mégis mindenről tudott. Freed ismert ügynök volt. A neve gyakran szerepelt az újságok hasábjain, néha a tévében, a hírekben is megemlítték. És Doris természetesen azt is tudta, miért kell a férjével és Ronnyval Washingtonba költöznie — mert Art szakértője volt mindannak, ami a maffiával állt összefüggésben.

— Vissza kell léptem. Fel kell mondjak, le kell mondanom az állásomról ...

— Ó, Istenem! — Doris fölemelte a fejét, s belenézett a férfi sötét szemébe. Az utcáról beszűrődött némi fény. — És mit fogsz tenni? — kérdezte bizonytalanul. Az arca merev volt, mint egy maszk.

— Felfüggesztettek ...

— Felfüggesztettek? Vagy te magad kérted?

— Magamtól nem tettem volna meg. Ezt a bűnöző pontosan tudja. Tudja, hogy nem kényszeríthet rá ... Ezért Gotthart felfüggesztett. — Robert J. Gotthart az FBI Los Angeles-i főnöke volt. — Az igazságügy-miniszter a bizalmáról biztosított. Szarok rá — vicsorított Freed keserűen.

— Szabadon fogják engedni Ronnyt?

Doris ránézett, könnyek buggyantak ki a fekete szeméből, a rémülettől egész testében reszketett.

Nem, gondolta Arthur Freed, nem fogják most szabadon engedni. Plancatának valami más szándéka lehet, ha egy ügynök fiát elraboltatja. Tudnia kell, hogy egy FBI-ügynököt nem kényszeríthet arra, hogy visszalépjön vagy beszüntessen eljárásokat. Csak ha megöli az ügynököt. Freed hirtelen megborzongott.

Doris belekapaszkodott. — Miért nem mondasz már valamit? — kiáltott fel hirtelen, elveszítve önuralmát. — Elhallgatsz előlem valamit! Érzem! Nem fogják szabadon engedni Ronnyt? Mit fognak tenni vele? Meg fogják ...

— Nem fogják megölni — mondta Art súlyosan. — Szabadon fogják engedni, ha elérték, amit akarnak.

— De hát mit akarnak? Art! Az Isten szerelmére, mit akarnak?

— Nem tudom, Doris — válaszolt a férfi kitérőleg. Bevezette feleségét a konyhába. Itt is sötét volt, árnyak töltötték meg a sarkokat. A férfi az ablakhoz lépett.

A szemközti ház ki volt világítva. Az ablakon át látni lehetett, amint egy fiatalember és egy szőke nő ládákat csomagol ki. Az új bérlők, gondolta Art szórakozottan, és rögtön meg is feledkezett róluk. Egyre azon tűnődött: miért?

Doris lábai felmondták a szolgálatot, egy székre rogyott.

— Doris — mondta a férfi súlyosan, és tisztában volt vele, milyen fájdalmat okoz most Dorisnak. — Jobb lenne, ha egyedül maradnék, amíg...

— Nem! — Doris sikoltva, élesen kiáltott fel.

Freed addig markolta a nő vállát, amíg az el nem hallgatott.

— Muszáj. Meg kell bíznod bennem. Menj addig a testvéredhez. — Előrehajolt, amikor meglátta a fényszórót. Zárt Limousine állt meg a ház előtt. A fényszóró kialudt, de senki sem szállt ki. Kint Harvey és Jerome vár rád. Elvisznek a testvéredhez.

— Nem!

— De. Gyere, becsomagoljuk, amire szükséged lehet. Érted megyek, ha majd mindenem túl leszünk.

Doris Freedbe kapaszkodott, A férfi fölvitte a felső szintre, és bevezette a fürdőszobába. Miközben Doris kissé rendbeszedte magát, felhívta Doris testvérét Santa Barbarán, s elmondta, miről van szó. Aztán egy kis bőröndbe becsomagolt Dorisnak.

Doris merev volt, mint egy bábu, amikor levezette. Art szorosan átölelte és megcsókolta, mielőtt kinyitotta az ajtót, s kitolta rajta Dorist. A páncélt, amit Doris felépített maga körül, többé nem tudta áttörni. Doris úgy nézett ki, mint egy halott.

Harvey Neff és Jerome Haskins ügynökök tudták, miről van szó. Art és Doris évek óta jó barátságban volt velük. Freed látta az elszuhanó autót, s a tehetetlen dühtől ökölbe szorult a keze. Tűnődött, hogy az életük, az övé, a feleségéé és a gyermeküké lesz-e még olyan valaha is, mint azelőtt.

Nyomasztotta a ház csendje. Ronny, gondolta, és öklével verte a falat. Miért egy gyereken állnak bosszút? Ha őrá, Art Freedre rálöttek volna, azt megértené. De mit akarhat ez az átkozott Alfredo Plancata a gyermekrablással elérni? Freed számára világos volt, hogy Alfredo Plancata áll az ügy háttérében. Ebben az átkozott városban semmi sem történik a Don utasítása vagy legalábbis beleegyezése nélkül.

De ha nem ő, Art Freed megy Washingtonba, akkor majd megy valaki más.

Ronny elrablásának így nincs értelme.

De az ügynök jól ismerte a Tiszteletreméltó Társaságot. Tudta, hogy mindennek, amit tesznek, valamilyen oka van. De mi lehet az oka, az ördögbe is?

Freed kiment a sötét konyhába. Némán bámult ki az ablakon.

Látta, amint odaát a fiatal pár lázasan rohangál. Mindenütt ládák álltak.

De Freed nem látta a két legnagyobb ládát, amelyet a bútorszállítók lent a lépcsőnél állítottak le.

Ezekből a ládákból most két férfi mászott ki.

Tony és Louise Giarusso világos utasításokat kaptak, hogyan viselkedjenek, amikor új otthonukba beköltöznek. Az utasítások közt az is szerepelt, hogy ne foglalkozzanak két bizonyos ládával, és azzal sem, hogy mit keres a felső szinten a két férfi, akik a ládából jöttek elő.

Giarussoéknak két hónapja még egy kis falatozójuk volt Inglewoodban, az autóverseny-pálya közelében. Az üzlet kezdetben jól jövedelmezett, míg egy este egy csapat hippi verekedni nem kezdett, és szét nem verte a berendezést. A biztosítótól kapott összeg nem volt elég a kár rendezésére. Mivel Giarussoék még újnak számítottak az üzleti életben, s az összetört berendezést még ki sem fizették teljesen, egyetlen bank sem adott nekik hitelt. Tony és Louise tönkrementek.

Szerencsésnek érezték magukat, amikor megjelent náluk egy barátságos modorú, nagy testű férfi, s felajánlotta a segítségét. Tony és Louise elfogadták a segítséget. Ettől kezdve a hippiktől ugyan nyugtuk volt, az uzsorásoktól azonban nem. Ha az uzsorakamatot egyszer nem tudták kifizetni, új feltételeket kellett elfogadniuk. És az adósságuk egyre növekedett.

Aztán két héttel ezelőtt feltűnt egy másik férfi. Egy sebhelyes arcú, fekete hajú, sötét alak. Ez a férfi, aki egyébként Angelónak nevezte magát, elmondta Giarussoéknak, hogyan szabadulhatnak meg az adósságuktól. Csak költözzenek be a keleti Wilshire Boulevard egyik házába, senkivel és semmivel ne foglalkozzanak. Ha mindennek vége, a pénzen még egy új falatozót is vehetnek majd. Az Angelo nevű férfi még meg is mutatta Tonymak, csinos kis pizzeria volt, jó környéken. A szerződést közjegyzőnél kötötték meg. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van.

De semmi sem volt rendben.

Tony Giarusso azóta tudta ezt, mióta néhány zárkózott fickó azt a bizonyos két ládát Inglewoodban a kocsira csempészte. Tony megpróbált nem belenézni a ládába, amikor most belülről felnyomták a láda tetejét. Segített Louise-nek egy másik sarokba tolni a hűtőszekrényt.

Halk kiáltást hallott, összerendezte. A fickó őt hívta. Tony megértette, hogy ő lesz majd a legális fedezék azok számára, akiknek tulajdonképpen semmi keresnivalójuk ebben a szép kis utcácskában.

Az előtérbe ment. Az utcára néző széles ablak nyitva állt. A két férfi a lépcső alatti árnyékos helyen húzódott meg. Tony felismerte a férfit, aki Angelónak nevezte magát. Angelo mögött egy csontos arcú, kőkemény tekintetű, sötét fickó állt.

— Most felmegyünk — mondta Angelo. Angelo Agostini volt az, a halál anyala, az a férfi, aki Ernesto Solo halála óta a dél-kaliforniai maffia likvidálási kommandóját vezette. A halk szavú férfi mögött Maffia de Luca volt Chicagóból, a gyilkolás mestere.

De Luca lehajolt, és elövette a ládából egy távcsöves fegyvert és egy

sötétvörös üvegű olívizöld tokot. Tony Giarussót mintha villám sújtotta volna. Látott már ilyen fegyvert, amikor a katonaidejét töltötte a tengerészeinél.

A szikár férfi távcsöves pisztolyt tartott a kezében.

— A feleséged nem mehet föl a manzárdba — mondta Agostini si-ma, kifejezéstelen hangon. Anélkül, hogy szem elől tévesztette volna Tonyt, különböző tárgyakat vett elő a ládájából — egy teljesen megépített adó-vevőt, egy lapos, műbőr bevonatú bőröndöt, amelyben feltehetőleg egy géppisztoly rejlett, s több olyan csomagot, amelyeknek tartalmáról Tony legszívesebben nem is gondolkozott. — Hagyd nyitva az ablakot, Tony — folytatta a halál angyala. — Minden valószínűk kell látszon. Megcsináltad a szerencsédet, fiacskám.

— De...

— Most nincs időm társalogni, fiam.

A szikár férfi elindult a lépcsőn, s árnyként tűnt el a felső szinten. Angelo követte. Tony csak most vette észre, hogy mindketten kesztyűt viselnek.

Az ablakhoz lépett, és kinézett az utcára. Szemközt csinos kis faházak sorakoztak, ápolat, rendezett kertekkel. Némelyikben égett a villany.

De a velük pontosan szemben lévő házban nem égett a villany. Az egyik üvegen visszatükröződött annak az utcai lámpának a fénye, amely egy kissé arrébb állt. Tony úgy vélte, valami megmozdult az egyik földszinti ablak mögött, s gyorsan megfordult.

Semmiről sem akart tudni. Nem volt szabad tudnia semmiről.

Angelo Agostini, a halál angyala is észrevette, hogy valami megmozdul.

A chicagói fegyverét a vállára vette, s belenézett a távcsőbe.

Szinte ijesztő volt. A speciális optika segítségével eltűnt a manzárd, odaátrol pedig a konyhaablak.

Freed mintha feléjük nézett volna, szigorú arca üres volt, mint egy érintetlen papírlap. Agostini a fegyver ravaszára tette a kezét.

— Peng! — utánozta a lövés hangját a gyilkos, és leengedte a fegyvert. Gene de Lucára nézett, aki nem foglalkozott vele, hanem nyugodt, precíz mozdulatokkal előkészítette a távcsöves puskát.

A férfi magabiztossága és az a lenéző magatartás, amit a halál angyalával szemben tanúsított, idegesítette a gyilkost. — Hé — mondta.

De Luca nem zavartatta magát. Eltűnt a szoba legsötétebb zugában. Angelo Agostini alig tudta kivenni a sötétpiros foltot, amikor Luca

felemelte a távcsöves puskát. Agostini tudta, hogy a készülék optikája most olyannak mutatja őt, mintha vakító napfényben ülne.

— Tedd le! — parancsolt rá a férfira élesen.

De Luca nem mozdult.

— Mondtam neked valamit! Ne felejtsd el, ki parancsol itt!

— Azt fogom tenni, amit parancsolsz... szolt a chicagói.

— Na, azért mondom!

— Ha a parancsaidnak valami köze van a megbízásunkhoz — tette hozzá de Luca. — És akkor majd azt is megmondhatod, kit kell ki-nyírni. Nem pedig azt, hogy hogyan és mikor tegyem meg.

Még jó, hogy sötét van, gondolta Agostini, különben a másik láthat-
ta volna, hogy sápad el a dühtől. Vagy mégis látta a készüléken ke-
resztül ?

Agostini félig lehúnyta a szemét. A fegyvert óvatosan az ablak mel-
lé támasztotta.

— Tedd ezt most félre — ismételte meg a parancsot. Érezte, hogy
a másik üveges szemmel mered rá.

— Ne gyerekeskedjünk — javasolta de Luca. — Te nagy ember
vagy itt Los Angelesben, én pedig Chicagóban. Nincs okod haragudni
rá. Azért vagyok itt, mert megfizetnek.

— Persze — helyeselt Agostini félig-meddig megbékélve. Az időpont
nem volt alkalmas arra, hogy egymással vetélkedjenek. De a chicagói
következő megjegyzése ismét feldühítette.

— Biztosan nem hozatott volna engem ide a főnököd, ha jobban
megbízna benned ... — De Luca halkán nevetett. Torokhangon, rossz-
indulatúan nevetett. — Don Alfredo szíjat hasít a hátadból, ha nem
teljesíted a megbízatást. Lefogadom, hogy rengeteg mindent bevetett,
hogy ezt a csapdát itt felállítsa. Ne felejtsd el — a fickó, akit várunk,
nem mindennapi ember.

— Pah! — morgott megvetően Agostini. — Bízd csak nyugodtan
rá. Törődj az ügynököddel.

— Azt teszem, amit elvárnak tőlem — mondta a chicagói kétértel-
műen. Még mondani akart valamit, de megzavarták. Halk, zümmögő
hangot hallottak, s Agostini megfordult. Letérdelt az ablak alá, bekap-
csolta az adóvevőt, és beleszolt:

— Itt Gemini, itt Gemini.

— Hagyd a fenébe ezt a marhaságot — morgott rá egy hang a kis
hangszóróból. Carlo Terruzzi, Don Alfredo után a maffia második
embere beszélt.

Agostini lenézte Terruzzit. A fiatalabb kápó tanult ember volt, tu-
dományos módszerekkel akarta folytatni a bűnözést.

— Elfoglaltuk a pozíciónkat — számolt be Agostini. — Készen ál-

lunk — füzte aztán még hozzá teljesen feleslegesen. De az volt az érzése, hogy meg kell játszania magát de Luca előtt.

— Remélem is — morgott Terruzzi. — Az Arizona-ügy ugyanis nem sikerült.

Agostini csak nehezen tudta legyőzni a káröröm feltörő érzését. Mit tehetett egy felfújtt texasi hólyag Ernesto Solo fia ellen, ha mind mostanáig Solo valamennyiük eszén túljárt, még őt, a halál angyalát is ki játszotta. Franco Solo az ördöggel cimborált, ebben Angelo Agostini egy percig sem kételkedett. De a főnökök kitaláltak valamit, hogy most végérvényesen megszabaduljanak a fickótól. Megbeszéléseket folytattak, s mint Agostinihez is eljutott a hír, még New York is belefolyt az ügybe. A komisszionében, a maffia nagy tanácsában a férfiak a texasi hóhért szemelték ki, hogy segítsen Don Alfredónak.

De a texasinak sem sikerült kinyírni Franco Solót.

— Tehát fel fog tűnni nálatok — mondta Terruzzi.

— Készen állunk — ismételte meg a halál angyala nagyképűen. Terruzzi szkeptikusabban folytatta: — Egy órával ezelőtt látták utoljára. Innen ötszáz mérfölddel keletre.

— Akkor még van időnk.

— Igen. Talán két nap. De az is lehet, hogy csak két óra. Ne felejtssd el, hogy te vagy a felelős!

— Világos! — Angelo kihúzta magát. A chicagói fickó előtt nem akart lebögni. Terruzzi sokat beszél. Ha az alvezéren múlna, Franco Solót komputerekkel és paragrafusokkal üldöznék.

— A készüléknél maradok — fejezte be Terruzzi. — Ne aludjatok el. — A készülék kattant, aztán elnémult.

De Luca ismét megszólalt. — Bár semmi közöm hozzá, amigo, azért érdekelne: miért vagytok olyan biztosak benne, hogy Solo épp egy FBI-ügynöknél fog felbukkanni?

— Mindig az ellenkezőjét teszi annak, amit más normális ember csinálna — magyarázta Agostini. — Egyszerűen ilyen.

Ő maga sem értette egészen a dolgot, de sejtette, hogy a Donok jól számolnak. Örült alak ez a Franco Solo.

Franco Solo a maradék vizet a sebesült szájába lötytyintette.

Arthur Freed, az ügynök. Emlékek törtek fel benne.

Emlékezett arra a napra, amikor minden elkezdődött.

Az apját és a testvérét darabokra tépte egy bomba.

Rick Malento, egyetlen barátja, aki elément a repülőtérré. Mielőtt Rick-kel körülnézhetek volna, a maffia gyilkosai már körülfogták őket, És a rendőrség is. Elsősorban egy detektívhadnagyt, aki azonban nem

akarta letartóztatni Francót és Ricket. Amihez egyébként nem is lett volna semmi alapja

A rendőr le akarta löni Francót, mint egy veszett kutyát. Franco ösztönösen cselekedett. Önvédelemből megölte a detektívet, mielőtt még tudta volna, hogy a rendőr Don Alfredo embere. Amit azonban soha nem tudott bizonyítani.

Attól a naptól kezdve menekül, s nemcsak a Los Angeles-i városi rendőrség, hanem az FBI-ügynökök elől is. Mind őt keresték. Élükön Arthur Freeddel.

Az idők folyamán Francónak sikerült kivívnia ennek a férfinak az akaratlan tiszteletét, bár Freed már rég nem személyesen üldözte őt. Freed fontos ember lett, ezt Warner ezredes mesélte neki röviddel ezelőtt, Fontosabb feladatok megoldására jelölték ki.

Most pedig a Los Angeles-i maffia elrabolta Freed gyerekét. Adam Petrie elcsukló hangon mesélte el, amit tudott. Minden korty vízért mondott valami újat. Don Alfredo emberei elrabolták Freed kisfiát, s le akarják löni az ügynököt. Don Alfredo rendet csinál. Kitori ellenségei nyakát. Freedét és Franco Solóét.

Franco a sarokba vágta az üveget. Csapdát szimatolt.

— Kérlek, Solo! Ne hagyj itt meghalni! Megígérted nekem! — A texasi panaszosan emelte fel jobb kezét.

Franco rágyújtott egy cigarettára. Megpróbálta kiverni a fejéből a gondolatait. Los Angeles. Az oroszlán barlangja. Az a város, ahol több az ellensége, mint az egész világon együttvéve.

Tudta, hogy most döntenie kell. Neki, egyedül. Talán most kap egy esélyt, amelyre oly régóta vár. Talán sikerül beszélnie Freeddel, s meggyőznie őt. Talán tehet neki valamilyen szolgálatot, s így lekötelezheti.

Istenem, igen, gondolta, van egy esélye, egyszeri, soha vissza nem térő lehetősége, hogy végre eltöröljék az ellene kiadott elfogatási parancsot.

Megperdült. Láttá, amint a gyilkos rámered, ahogy minden mozdulatát követi. Adam Petrie félt, hogy egyszerűen itt hagyja. Hátborzongató történeteket hallott már a karcsú fiatalemberről.

De Franco nem hagyta ott a fickót, ahol a biztos halál vár rá. Le-csavarta a lámpát, és kinyitotta az ajtót. A Ramcharger sötét árnyként állt a kunyhó előtt. Franco kicipelte a gyilkost a kunyhóból, s a kocsihoz vonszolta. Amikor a hideg éjszakai szél a gengszter izzadságban fürdő arcát érte, a férfi fogai vacogni kezdtek.

Franco a vezető melletti ülésre tolta a fickót, s bekapcsolta a biztonsági övet. Röviddel ezután a terepjáró elindult visszafelé.

Negyed tizenkettőkor a Wilshire Boulevardon, a Hicksville Roadon álló ház halálos csöndjét a telefon éles csengése verte fel. Freed felvette a kagylót.

— Halló? — jelentkezett be.

— Én vagyok az, Barbara. — Barbara Kristof Doris testvére volt — Doris már lefeküdt — mondta Barbara, de még nem alszik.

Freed nem szólt semmit.

— Art, hallod, amit mondok?

— Igen, persze.

— Elmondod nekem az igazságot? Azt hiszem, én inkább el tudom viselni.

— Tudom.

— Kiszabadítod Ronnyt?

— Igen.

— Arra gondolok, Art, nehogy félreérts, de végül is te FBI-ügynök vagy, és elég régóta ismerlek ahhoz, hogy tudjam, mennyire korrekt vagy, ha a törvényről van szó. Te — bocsáss meg — egyszerűen kicsinyes vagy.

Freed a tapétát bámulta. Valóban kicsinyes lenne? Paragrafusember? Igaza van Barbarának? Persze, hogy igaza. Eljegyezte magát a törvénnyel. Ez lett élete vezérfonala!

— Nézd, Barbara, a törvény — kezdte mereven, de azonnal el is hallgatott. A törvény — támogatta a törvény őt vagy Ronnyt? Segített neki? Nem, sokkal inkább megkötötte a kezét, arra kényszerítette, hogy otthon üljön és várjon, míg mások megteszik helyette azt, amit ő is megtehetne?

Sőt, sokkal jobban megtehetné.

Úgy ismerte a Los Angeles-i maffiát, mint senki más. Vagy legalábbis olyan jól, mint csak kevesen. Csak egy férfi ismerte nála jobban az itteni maffiát, de az a törvény másik oldalán állt.

Az ördögbe is, miért nem fogja a Smith—Wessonját, és kapja el az egyik fickót?

— Art! Art! Figyelsz rám?

— Igen, Barbara, bocsáss meg, valami eszembe jutott.

— Doris megbízik benned, Art. Ne okozz neki csalódást.

Art Freed letette a kagylót. Aztán megint a konyhaablakhoz lépett, és kinézett az utcára.

Persze, hogy észrevette azt a két kocsit, amelyik egy órával ezelőtt érkezett, fent az utcában megfordult, és most a Boulevard közelében állt.

Gothart figyeltette őt. Ez egészen természetes volt, hiszen elképzelhető, hogy a gengszterek megpróbálnak kapcsolatba lépni vele. Írásban hozzájárult, hogy lehallgassák a telefonját. Ezt mind magától

értetődőnek tartotta. De most az is eszébe jutott, hogy figyelik. Ne-hogy privát háborúba kezdjen. Hogy saját magával szemben is meg-védjék. Emlékezett rá, hogy ő is vigasztalta már hasonlóképp a kollé-gáit. Bár senkit sem ismert, akinek a gyerekét elrabolták volna. Art Freed ellenőrizte a fegyverét. A ruhásszekrényben lévő széf-ből elővett két doboz lőszert. Zakója zsebébe tette őket, s most mélyen le-húzták a zsebét.

Elment hazulról anélkül, hogy bezárta volna az ajtót. Végül is le-hetséges volt, hogy valahol a közelben szabadon engedik Ronnyt.

Indított és hátramenetben kihajtott a feljárón. Bekapcsolta a fény-szórót, és rálépett a gázra. A Malibu végigszáguldott az úton.

A szemközti ház manzardjában a halál angyala bekapcsolta az adó-vevőt, s a mikrofonba suttogott.

Csikorgó gumikkal hajtott ki a kocsí a Boulevardra. A visszapillantó tükrö-ben Freed látta a két Limousine-t, amelyek most kölcsönösen aka-dályozták egymást, amikor vezetőjük követni akarta Freed kocsiját.

Freed a belváros felé hajtott. Tudta, hogyan kaphat el valakit a ban-dából, s azt is, hogyan kerülhet fokról fokra közelebb a maffiavezérhez.

De előbb le kellett ráznia követőit.

A visszapillantó tükrö-ben látta a táncoló fényeket. Le kell rázni a kollégáit. Azt teszi, amit tennie kell, a következményekre többé nem gondol. De a kollégáit nem rángathatja magával. Egyedül kell megvív-nia ezt a harcot.

Freed még több gázt adott, s közben remélte, nem szalad az első mo-toros rendőr karjaiba. Nem tudta, kit bízott meg Gotthart azzal, hogy őt kövesse, de azt tudta, hogy alig van olyan kollégája, aki ezt a nagyvá-rost nála jobban ismeri.

Windsor Hillsnél volt egy-két mellékutca, amelyek ez idő tájt kihaltak voltak. Az egyik kereszteződésnél baleset történt, de nem volt torló-dás. Két rendőr irányította a forgalmat. Az út közepén két mentőautó állt. Freed a visszapillantó tükröt nézte.

Fölfigyelt egy autóra, amelyik nagy sebességgel közeledett. A kolléga nem téveszthette őt szem elől. Freed elrántotta a kormányt, és a két mentőautó felé kormányozta a kocsit. Egy piros autó eltakarta, amíg be-kanyarodott az egyik mellékutcába. Egy kisebb teherautó mögött meg-állt, és kikapcsolta a fényszórót.

Kiugrott a kocsiból, és visszaszaladt a kereszteződéshez, ahová épp időben érkezett, még látta a barna Chevroletet, amely néhány perccel ezelőtt még a Hicksville Roadon állt. Az FBI civil rendszámú kocsija elhúzott előtte. A másik Limousine néhány perccel később követte az első. Freed látta, hogy a férfi a kormánytól az autótelefonba beszél.

Sikerült leráznia őket. Freed ezt első sikereként könyvelte el.

Megállított egy taxit, és a Los Angeles-i nyugati autóbusz-pályaud-

varra vitette magát. Ott kibérelt egy kétajtós Plymouth Furyt, amellyel visszatért Los Angelesbe.

Arra koncentrált, ami közvetlenül előtte állt, s megpróbált nem gondolni Ronnyra. De ez csak pillanatokig sikerült neki. Magányosnak s ugyanakkor szabadnak érezte magát. Legalábbis egy-egy pillanatra.

Franco Solo végighajtott a nyílegyenes úton, amely mintha két egyforma részre osztotta volna a pusztaságot. A hold ezüstös lénnel világította meg a kietlen tájat. Adam Petrie magába roskadt.

Elhagytak egy táblát. Tucson — 34 mérföld, Xavier — 22 mérföld. Talán Xavierben van kórház. Minél előbb megszabadul a gengszertől, annál előbb repülőre szállhat, s visszamehet Los Angelesbe.

Franco teljesen éber volt. És izgatott.

Letekerte az ablakot, kihajolt, hideg szél csapott az arcába. Amikor ismét behúzta a fejét, s gépiesen a visszapillantó tükörbe nézett, fényszórókat vett észre. Őrült sebességgel közeledtek. Gyorsabban, mint ahogy egy normális vezető hajtott volna. A fiatal férfi a volánnál egy pillanatra pánikba esett. Hogy érhetek ilyen gyorsan a nyomába? Megnyomta a gázpedált. A Ramcharger lassan gyorsult, a sebességmutató hetven mérföldes sebességet mutatott, majd ott meg is állt. Franco visszakapcsolt az előírásos ötvenöt mérföldes sebességre.

Az idegen kocsí fényszórója egyre világosabb és nagyobb lett, éles fénye betöltötte a Dodge vezetőfülkéjét, s elvakította Francót.

Az idegen kocsí kitartóan mögötte maradt. Franco összehúzott szemmel a visszapillantóba nézett.

A vakító fényszóró mögött egyszerű kocsí körvonalait pillantotta meg. A kocsí tetején táblát látott, piros és fehér fényeket, s a sziréna fehér tölcsérét.

Rendőrség! A kocsiban ülő fickók biztosan unatkoztak. S egy poros Ramchargerben ülő idegen épp kapóra jött nekik. Francónak nem voltak jó tapasztalatai a rendőrséggel.

Xavierig még tizenennyolc mérföld. A rendőrkocsí nem akarta megelőzni. A rendőrök még biztosan azon dolgoznak, mit tehetnek a vezetővel, illetve mit varrhatnak a nyakába.

De aztán Francónak nagyon melege lett. A törvény őrei biztosan köztölték a Ramcharger rendszámát szolgálati helyükkel, s most ott ellenőrzik. Valaki bizonyára telefonál Nogalesbe. Ott a rendőrök megtudják annak a férfinak a nevét, aki a kocsit bérelte.

S ez a férfi most két súlyos lött sebbel eszméletlenül fekszik a kocsiban.

Az ördögbe is, a fickók nem engedik majd továbbmenni. Előbb be-

kísérik és megpróbálnak mindent kiszedni belőle. Persze kerülőúton értesítheti Warner ezredest, de így legalább nyolc órát fog veszíteni.

A helybeli seriff kocsija változatlanul közvetlen a Ramcharger ütközője mögött haladt. Még tizenöt mérföldnyire voltak Xaviertől. Minden egyes mérfölddel nőttek Franco esélyei.

Xavier előtt tizenegy mérfölddel úgy tűnt a rendőrök döntöttek.

A piros fény kigyulladt a rendőrségi autó tetején, megszólalt a sziréna, s ezzel egy időben a járőrkocsi vezetője balra rántotta a kormányt, előzni kezdett.

Az út Franco előtt és mögött üres volt. Ez jó volt így. Mert ahhoz, amit tervezett, helyre volt szüksége.

És gyorsan kellett cselekednie, nehogy a rendőrök rádión segítséget kérjenek, mert akkor pillanatokon belül az állam rendőrségének valamennyi kocsija a nyomában lesz.

Franco jobbra húzódott. A járőrkocsi most már a Dodge mellett volt. Illetve mellette gyorsított. De a kocsi nehezen gyorsult, valószínűleg régen nem volt szerelőműhelyben.

Franco figyelt. Amikor a másik kocsi hosszú motorháza az ő kocsijának a hátsó kerekeivel egyvonalban volt, hirtelen jobbra rántotta a kormányt. Ugyanakkor teljes erejéből a fékre lépett.

A rendőrkocsi nem tudott lépést tartani vele.

Első kerekei tartották a sebességet, a hátsók azonban többé nem érintkeztek a homokos aszfalttal. Solo kocsija az út közepére farolt. S a bálna farkuszonyára emlékeztető hátsó él pontosan a rendőrautó jobb alsó kerekének vágódott. Az ütköző leszakadt. Befelé görbült, s a kerékprofil recsenve ronggyá tépte. A gumi hangos csattanással kipukkadt. A járőrkocsi kissé lemaradt, de még mindig több mint ötven mérfölddel rohant. A kormányon ülő rendőr nem volt többé ura az első kerekeknek, az egyik leesett, így a kocsi teljesen jobbra dőlt. A fényszórók elmaradtak a Ramcharger mögött.

Franco magában elnézést kért a törvény őreitől, amikor ismét teljes erejéből a fékre lépett.

A rendőrkocsi vezetője, aki még vadul tekerte a kormányt, későn vette észre a veszélyt. Az összeütközés a Ramchargert előre lökte. Franco hátában érezte a lökést. Feje a fejtámlának vágódott. Üvegcsörömpölés, mögötte kialudt a fényszóró, rekedten elhallgatott a sziréna is, mert a kocsiban rövidzárlat keletkezett.

Franco levette a lábát a fékről, s miután visszakapcsolt, ismét a gázra lépett. A Dodge nehézkesen elindult. Franco a külső tükörből figyelte, mi történik mögötte. Látta, amint a járőrkocsi az útról az árokba csúszik.

Fellélegzett, s halványan elmosolyodott. Nyögés emlékeztette rá, hogy nincs egyedül a kocsiban.

— Mi volt ez? — zihálta Petrie zavartan. Megdörzsölte fájó tarkóját, és lázas szemmel nézett Francóra.

— Semmi különös — válaszolta Franco röviden. — Mindjárt oda-érünk. — Előre mutatott, ahol a holdfényben kirajzolódtak az alvó város körvonalai. Amikor Franco kikapcsolta a fényszórót, összeolvadt környezetével. Mint egy kaméleon.

Art Freed felismerte a Los Angeles-i városi rendőrség egy kocsiját, és akaratlanul is elfordult, amíg elhajtott a rendőrségi autó mellett. A két detektív egy snackbár előtt parkolt, és papír pohárból kávét ivott.

Freed a mozik és a kivilágított vendéglők felé hajtott, keresett valakit.

Eltartott egy darabig amíg felismerte a nőt. Meghatódott, amikor meglátta. Eszébe jutott, hogy már legalább két éve nem látta. Annak idején ez a lány is fényképezőgéppel felszerelve járta a bárakat és vendégeket, s a vidéki vendégeket fényképezte. Ez jó üzlet volt. Elég jó ahhoz, hogy a maffia egy körzeti főnöke ellenőrizze.

A lányt Carolyn Olsennek hívták, s őt is a filmgyártás fővárosa, Hollywood vonzotta ide.

Carolyn egyszer összeütközésbe került a törvénnyel. Az egyik vendég lefényképezte magát vele, s végül egy halom pénzért kínált a lánynak azért, ha a szállodai szobájában is lefényképezi.

Carolyn, aki azt hitte, elboldogul a férfival, vállalta a megbízatást. A férfi nemcsak azt akarta, hogy a lány lefényképezze, s a lány nem vonakodott. Carolyn ezért pénzt vett el a férfitől. Art Freed foglalkozott az ügygel, mert a vendég egy másik államból érkezett. Gondoskodott róla, hogy ne emeljenek vádat Carolyn ellen, s így nyert egy új spiclit. Egy olyan lányt, akit egy maffiózó irányított a különböző lokálokba. Olyan spiclit nyert, amelyről minden detektív álmodott.

A lány most egy védőponyva alól mosolygott égőpirosra rúszozott ajkával a járókelőkre. A ponyva mögötti ház nyitott ajtajára mutatott invitáló mozdulattal. Szűk kosztümöt viselt, amely alól egészen a fenekéig kilátszott a lába. Gömbölyű melle kibugyant a szűk fűző alól.

Az ajtó mögött egy toplessbár volt. Az élet minden örömét hirdette a neonreklám.

Art Freed a következő sarokig hajtott a kocsival. Itt nem volt üres parkolóhely. Freed fojtottan káromkodott. Kénytelen volt továbbhajtani a következő parkolóig. A Plymouth-t átadta egy boynak, s megkérte a fiút, hogy a kocsit álljon készenlétben, s ne engedjen más autót a közelében parkolni. Két dollár borralalóval adott nyomatékot a kérésének.

Visszatért abba az utcába, ahol a lányt látta, s utat vágott magának

a topllessbár felé. Fellelegzett, amikor meglátta, hogy Carolyn még mindig a bejáratnál áll. Freed lassabban ment. Carolyn fölemelte a fejét.

— Térjenek be egy pillanatra, uraim! Nézzék meg a lányokat. Nincs kötelező fogyasztás, minden ital ötvenhárom centbe kerül, a virsli ingyen van. Mire várnak még, uraim? Gyönyörű lányok gondoskodnak magukról.

Freed úgy állt ott, mintha az ajánlaton tűnődne. Carolynt nézte. A lány pupillája ki volt tágulva. Kokain, gondolta Freed.

— Helló, Carry — szólt oda a lánynak.

A lány, aki épp előlről akarta kezdeni a mondókáját, mint egy gramofon, összeresztett. Falfehér arcán a mosoly grimasszá torzult.

— Most bemegyek, Carry, s ha itt leválnak, bejössz utánam. Oké?

— Oké, Art — válaszolt a lány halkán.

Freed halványan mosolygott, amikor a bár piros félhomályában eltűnt. A hosszú mahagónipulton négy nagyon jó alakú, meztelen lány táncolt kemény rockzenére. Freed keresett magának egy helyet a bárpult végében, ahol még több szabad szék volt. Egy sötét fülkéből kilépett egy majdnem meztelen lány, akinek szőke haját a rejtett lámpák piros fénye megvilágította. A lány mosolygott.

— Helló, idegen!

Freed szórakozott arcot vágott. — Először körül szeretnék nézni — mondta.

— Hozok magának egy italt. Mit szeretne?

— Bourbon — válaszolt Freed gépiesen, s amikor eszébe jutott, hogy meg kell őriznie józanságát, nem mondta le a megrendelést. Legfeljebb majd sok jeget tesz a bourbonba. Leült egy szabad székre. A lány hozott neki egy bourbont és egy pár virslit papírtányéron. Freed öt dollárt adott neki, s a lány aztán valóban békén hagyta.

Carolyn két-három perc múlva jött be. Levette a melltartóját. Kerülte Freed pillantását.

Freed rendelt neki valami italt. Nem figyelt oda, mit iszik a lány. Egykedvűen fizetett ki érte tíz dollárt. Nem akarta pocskolni az idejét. Ezért azonnal a tárgyra tért.

— Carry, egy nevet akarok megtudni — mondta. A saját és Carolyn pohara közt ellejtő táncosnő cipősarkát nézte.

Carry kortyolt az italából.

— Ki a főnök most ebben a területben? — érdeklődött Freed. Régen nem végzett már kisebb munkákat. Tudta, kik a nagyfőnökök, hogyan élnek, mit esznek, de elvesztette a kapcsolatot a kisebb maffiózókkal.

— Art, ezt nem kérheted tőlem!

Freed a lány karjára tette a kezét. Érezte a csontját, száraz bőrét. Ököibe szorította a kezét.

— Csak egy nevet akarok hallani. Soha senki nem fogja megtudni,

hogy tőled tudtam meg, ezt megígérem neked. Egy nevet! — ismételte sürgetőleg.

Érezte, hogy rohan az idő. Megpróbált nem gondolni Ronnyra s arra, hogy érezheti magát, hol lehet most a fiú. Talán egy bűdös, sötét pincében? Hullákon fog keresztülgázolni, ha kell, s összerázkódott, mert érezte, hogy inogni kezd alatta a talaj.

— A pénzt mostanában a Vine Street-i bárba viszik, az alig pár mérföldnyire van innen.

— Tudom, hol van a Vine Street. Hogy hívják a bárt?

— La Brace.

La Brace. A bár egy Michele Taccani nevű fickóé volt. Taccani nyomorúságos kis striciből dolgozta fel magát, de nem volt körzeti főnök, még csak hadnagy sem. Csak Don Alfredo családjának egy megbízható tagja. Ezért is jutalmazta Taccani szolgálatait a Don egy szép nap azzal, hogy lehetővé tette számára a bár berendezését. Persze, ellenszolgáltatást is kért. Taccani bárja, a La Brace volt Plancata pénzbeszedőinek találkozóhelye. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a háttérben nagyobb ember áll. Don Alfredo egyik hadnagya, sőt, talán kápója.

— Ki Taccani főnöke? — kérdezte Freed.

— Art, kérlek, nem tudom.

— De valami hírt csak hallottál. Mondd a nevét!

— Augie Orlando — lehelte a lány.

Freed megveregette a lány karját. Na nézd csak, Augustus Orlando. Freed meg volt róla győződve, hogy Orlando messze ment Los Angelesből, miután az FBI pokollá változtatta számára a várost. Az államügyész elfogatási parancsot adott ki ellene, amely még mindig érvényben volt.

S ez a gazember most büntetlenül járkal a rendőrség szeme előtt, állapította meg Freed keserűen. Orlando visszatért Los Angelesbe. Ami azt is jelentette, hogy nem fél sem a városi rendőrségtől, sem az FBI-tól. Ideje, hogy rövidebb pórázra fogják Orlandót. Freed lecsúszott a székről.

— Gyere hozzám, ha segítségre van szükséged — mondta Carrynek.

— Hagyj békén — utasította vissza fáradtan a lány. — Ezzel segítesz a leginkább rajtam.

Freed vállat vont. Kilépett a bárból.

Mint egy ezüstös futószalagon, úgy dübörgött végig a Dodge az úton. Elhaladt egy útépítő vállalat kerítése mellett, amelynek udvarán glédában sorakoztak a sárga óriások, reflektorok vakító fényében. Franco észrevett egy őrt, aki német juhászkutyát vezetett pórázon.

Elhagyta az első benzinkutat. Az oszlopok élénk színű girlandjai életet varázsolnak ide, a sivatag szélére.

Franco letért arról az útról, ahol hamarosan az államrendőrség és a helyi seriff járőrökcsijai száguldoznak majd végig. Bár Franco reménykedett benne, hogy a rövidzárlat a rendőrökcsiben az adóvevőt is megbénította, de tudta, hogy csak egész kis előnyre tehet szert, mielőtt megkezdődik a hajszja. A Ramchargerrel és a sebesült gengszterrel a nyakán ebben a városban a legkisebb esélye sem volt.

Egy bevásárlóközpont felé haladt. Talán vannak ott éjjel-nappal nyitva tartó bárók és üzletek. Talán ott sikerül eltűnnie.

A bevásárlóközpont ki volt világítva, de Franco azonnal látta, hogy a benzinkúton, egy snackbáron és egy szupermarketen kívül minden más zárva. Csak a szupermarket előtt parkolt néhány kocsi, a bár előtt pedig egy-két motorkerékpár.

Franco a benzinkút mögé kormányozta a kocsit, s megállt a kerék-gumik mellett egy magas falnál. Kikapcsolta a motort és a fényszórót. A helyi seriff irodájának emberei először a benzinkútnál érdeklődnek majd a Dodge után.

Franco megvizsgálta a sebesült gyilkost. A férfi aludt, lehet, hogy eszméletlen volt. A teste remegett, a homloka nyirkos volt és hideg.

Franco kiszállt. Kikapcsolta az övet, amely függőleges helyzetben tartotta a gengsztert, áthúzta a férfit a kormány mögé, s bekapcsolta a biztonsági övet. Adam Petrie előrebukott, vállával majdnem a kormányt érte. Franco kissé feszesebbre húzta az övet, s a gengszter bal kezét a kormányra tette. Becsapta az ajtót, elővette a bőrdöngyét, aztán a tér túloldalán álló telefonfülkéhez rohant. Bedobott némi aprópénzt, aztán felhívta a készülék mellett feltüntetett rendőrségi számot. Azonnal jelentkezett egy kissé nyers férfihang.

— Oliver County seriffhelyettes. Mit óhajt?

— Hogy egy pillanatra rám figyeljen anélkül, hogy kérdésekkel szakítana félbe. Egyik járőrökcsijuk innen körülbelül nyolcmérföldnyire délre az árokban fekszik ...

— Hogy hívják magát, és ...

— A bevásárlóközpont parkolójában egy rongált Dodge Ramcharger áll. A kormányán ülő férfi megsebesült. Küldjön rögtön egy mentőautót és egy orvost is. Hátról a rakodótérben fegyvereket talál. — Franco egyszerűen letette a kagylót, és elment.

Egy kivilágítatlan mellékutcába ment. A rendőrségi autó hamarabb feltűnt, mint várta. Egy ház bejáratának árnyékában húzódott meg.

Halkan, mint egy puma egy járőrökcsi siklott végig a bevásárlóközpont területén. A kocsi leírt egy kört, aztán visszatért oda, ahol Franco Solo leállította a Dodge-t.

A rendőröknek először Adam Petrie-vel kell majd foglalkozniuk. Az

is lehet, hogy kezdetben azt hiszik majd, azt a férfit kapták el, aki kint az országúton az árokba kényszerítette a járőrökcsit. Talán Francónak így sikerül időt nyernie, s eltűnhet a városból.

Visszament az átjáróba, mert onnan könnyebben tudott tájékozódni. A városközpont irányában felfedezett egy nagy, kivilágított teret. Két Greyhound állt indulásra készen. Az egyik busz előtt bőröndök és csomagok sorakoztak.

Franco árnyékként osont tova. A buszok felé kémlelt, miközben tervet kovácsolt, és az esélyeit latolgatta. Aztán úgy döntött, mégsem folytatja busszal az útját. Ha a rendőrök rájönnek, hogy volt egy másik férfi is a Dodge-ban, akkor megállíttatják a buszt, s a Highway rendőrség ellenőriz majd minden utast, aki Xavierben szállt fel.

A nyugat felé vezető út az indiánrezervátumokhoz vezetett. Több benzinkút és autójavító műhely volt arra, de mindegyik zárva. Franco figyelmesen körülnézett. Egy kisebb benzinkutat választott, ahol a javítóműhely mögött aprócska lakóház állt. A sufni előtt kopott Chevrolet parkolt, amely már elég régi lehetett, de a gumijai rendben voltak. Tulajdonosa talán mégis törődött ezzel a régiséggel.

Franco megkerülte a kis lakóházat. Oldalt is volt egy bejárati ajtó, amely mellett üres ládák sorakoztak. Franco bezörgetett az ajtón.

Az egyik koszos ablak mögött valami megmozdult. Franco oldalt lépett, s a lámpa fénye így épp rá esett. Fölemelte a jobb kezét. Ujjai közt egy ötvendolláros tartott.

— Beszélni szeretnék magával — mondta Franco félhangosan. Úgy tartotta a kezét, hogy a férfi láthassa.

A benzinkút tulajdonosa feltolta az ablakot. Kövér, fényes arca volt, s kicsi, sötét szeme. Fehér fogai fölött fekete bajuszt növesztett. Koszos atlétatrikó volt rajta, amely szabadon hagyta erős, kerek vállait.

— Mit akar tőlem, Senhor? — kérdezte a férfi sötét, bizonytalan hangon.

— Szükségem van valakire, aki elvisz egy darabon, s nem tesz fel kérdéseket.

— Vigyem el a darabon? Hová, Senhor? Egy óra múlva nyitnom kell! — Tucsonba kell jutnom. Egy óra alatt bőven visszaér — mondta Franco. Tudta, hogy Tucsonban két nagyobb és több kisebb repülőtér van.

— Most akar elmenni?

— Igen, most rögtön. — Franco a férfi kövér arcában csillogó szemébe nézett. Aztán lassan az ablakhoz lépett, és kinyújtotta a kezét a pénz felé.

A mexikói elmarta a pénzt, s a szeméhez emelte.

— Hiszen ez ötven dollár! — kiáltott fel elfúló hangon.

— Igen, és még egyszer ugyanennyit kap, ha elvisz Tucsonba. Siessen.

— Igen, Senhor, azonnal, Senhor, megyek már.

Leengedte az ablakot, s bent felkapcsolta a villanyt. Két perccel később Franco a Chevybe dobta a bőröndjét, s beszállt a kövér mexikói mellé a kocsiba. A férfit Andrés Verdugónak hívták. Jól vezetett, és kiismerte magát Tucsonban. Sőt, még egy pilótát is ismert, akinek saját sportrepülője volt, s azt kérdezősködés nélkül bárki rendelkezésére bocsátotta.

Franco megkönnyebbülten mosolygott. Andrés Verdugo személyében a megfelelő embert találta meg.

— Oké, Andrés — mondta. — Vigyél a pilótához. — Hátradőlt és becsukta a szemét. Hirtelen tudatára ébredt, mennyire kimerült.

Art Freed ügynök kölcsönkocsiját egy átjáróban tette le. Kikapcsolta a fényszórót, és kiszállt a kocsiból.

A széles Boulevardon hallatszott a gumik sziszegése, az égbolton a város milliányi visszfénye világított. De a házak homlokzata mögött sötétség honolt.

Freed fölnézett a falakra, amelyek tetejét szögesdróttal vagy üvegcserepekkel szórták teli. Vállát neketette a vasajtónak, de a kapu zárva volt, nem mozdult.

Freed felugrott a motorháztetőre, felmászott a kocsi tetejére, ahonnan a falon át bekémlelt a La Brace mögötti udvarra. Túl sokat nem látott. Két rácsos ablakból egy kevéske fény hullott ki a homokos udvarra.

Freed még egy pillanatig habozott. Ha átmászik a falon, végérvényesen maga mögött hagyja élete egy szakaszát, amiről azt hitte, hogy megváltoztathatatlan.

Megpróbálta meggyőzni önmagát, hogy szükséghelyzetben cselekszik, amikor a bezárt hátsó bejáraton át megy be a bárba. A lokálban vagy valahol az épületben egy régóta körözött gyilkos tartózkodik. A főbejárat tehát nem jöhetett számításba. A bejárat feletti tv-kamera segítségével a hátsó szobában meglátnák, hogy bemegy a házba, és Augie Orlando eltűnne, még mielőtt ő odaérne — hisz a gengszter ismerte Freedet.

Art Freed fölmászott a fal tetejére, egyensúlyozott, de nem támaszkodott meg. A cipőtalpa alatt csikorgott az üveg. Lenézett a sötétségbe, összeszorította a fogát, és ugrott.

Jobb lába sík területen ért talajt, a bal azonban egy darab fán megbicsaklott. Az ütközéstől Freed teste kitekeredett. Vállával a falat súrolta, mielőtt sikerült volna megkapaszkodnia. Szűrő fájdalommal érzett a bokájában. Nehezen lélegzett. Érezte, hogy az arca verejtékben fürdik. Óvatosan megtapogatta a lábát, aztán a falban lévő vasajtóhoz ugrált.

Freed megtalálta a reteszt, s kezével kitapogatta. Acélból készült Óvatosan eltolta a reteszt, s megpróbálta kinyitni az ajtót.

Az ajtó még egy helyen be volt zárva. A zárat Freed szerszám nélkül nem tudta kinyitni. Az udvaron át vezető utat szívesen felhasználta volna a menekülésre, de akár meg is változtathatta a tervét. Ha végre a bárban szemközt áll Taccanival vagy Orlandóval, kezdődik az igazi háború.

Elindult az udvaron át. Nem volt sok ideje, hiszen bármely pillanatban felfedezhették a kocsiját, és riadót fújhattak. Nekiütközött egy ládának. Elég nagy zajt okozott, s akaratlanul is behúzta a vállát. A hátsó ajtót is zárva találta. Kívül még egy forgatható gomb vagy egy kulcslyuk sem volt. Az ajtó és a keret közti rés olyan keskeny volt, hogy még a vékony műanyag hitelkártyát sem lehetett közécsúsztatni.

Freed előtt hirtelen megvilágosodott, milyen vakmerő s mennyire kilátástalan a terve. Idáig és nem tovább, mondta a bezárt ajtó. A Taccani és Orlando-féle emberek tudták, hogyan védekezzenek a meglepetésszerű látogatásokkal szemben. Ezt tudnia kellett volna, gondolta Freed lesújtva. Tudnom kellett volna, hogy kívülállót nem engednek egyszerűen csak bemasírozni pénzgűjtőhelyükre.

Vagy mégis?

Hányszor csodálkozott rajta, milyen gondatlanok látszólag a maffiózók, milyen nemtörődomséggel szolgáltatják ki magukat lehetséges ellenfeleiknek. Míg rá nem jött, hogy ezzel csak az erejüket bizonyítják. Biztonságban érezték magukat, bármely irányból érné is őket támadás. A hatóságoktól a legkevésbé sem félték: a hatóságokat a törvények és előírások kötik. Szükség esetén ők is alkalmazkodtak a törvényekhez — de csak szükség esetén.

Más törvénytelenül élőkől nem kellett félniük. Egyetlen, mégoly vakmerő alvilági ember sem mert fellépni a Tiszteletreméltó Társaság ellen, vagy akárcsak zavarni is köreit. Ha valaki mégis megtette, üldözőbe vették, könyörtelenül és kérlelhetetlenebbül, mint a törvény őrei.

A fal, amit a félelem emelt, nagyon magas volt.

De Art Freed most legyőzte a félelmet. Le kellett győznie, hogy megmenntesse a gyermekét.

Az egyik kisebb rácsos ablakhoz fordult, s az üveghez nyomta az arcát.

A jobb oldali ablak mögött konyhát látott, de senki sem volt ott. A másik ablak mögött azonban hosszúkás termet látott szögletes asztallal, amelynél háttal neki két férfi ült. A tévét figyelték, amely egy polcon állt, velük szemben, magasan a falon.

A két férfi fekete hajú volt. Egyikük karcsú és fiatalabb a másíknál, aki most széles, szőrös mancsával egy csésze után nyúlt és ivott.

Freed valószínűnek tartotta, hogy két gorilla az, akik itt töltik az idejüket, amíg szükség nem lesz rájuk.

Lehet, hogy Orlando testőrei.

Freed elfordult az ablaktól. A limlom közt keresgélt, anélkül, hogy tudta volna, mit keres. Azt azonban tudta, hogy a ház ajtaját egyedül nem tudja kinyitni. Ebből adódott, hogy valakivel ki kell nyitattania. A dolgok jelenlegi állása szerint ezt csak a tévékészülék előtt ülő két férfi valamelyike tehetné meg. Amikor talált egy nagy szemeteskonténert, amely tele volt üres tonikos- és szódásüvegekkel, tervet kovácsolt.

Az alá az ablak alá húzta a konténert, amely mögött a két férfi ült.

Freed hajigálni kezdte az üvegeket a szemközti falnak. Alapos zajt csapott, de a két férfi csak a hetedik, nyolcadik üveg után nézett fel. Freed úgy dobálta az üvegeket, mint egy automata. Csak úgy tudja kicsalni a két férfit a házból, ha azok azt hiszik, hogy egy randalírozóval vagy részeg fiatalokkal van dolguk, akik üres üvegeket vágnak a falhoz. Kisebb zaj sokkal elővigyázatosabbá tette volna a két fickót. Akkor feltehetőleg megkérdezték volna előbb a főnöküket, hogy mit csinálnak.

Végül a fiatalabbik felállt, és az ablakhoz lépett. Egyik kezét a szeme elé tette, és kikémlelt. Freed lebukott. Amikor ismét felemelte a fejét, látta, hogy a fickó az ajtóhoz lép.

Megszakítás nélkül tovább hajigálta az üvegeket a falnak. A másik férfi ülve maradt. Freed megfogott néhány üveget, és az ajtó mellé állt. Az ajtó befelé nyílt, erre Freed már rájött. Hallotta a kulcscsörgést, s eldobta az utolsó üveget. Érezte, hogy kinyílik az ajtó. Lépteket hallott. A fickó biztosan nem számít rá, hogy közvetlenül az ajtó mellől fenyegeti a veszély.

Freed háttal a falnak támaszkodott. Hallotta a másik lélegzetvételét, aztán a kiáltást.

— Most minden nyugodt! — kiabált be a férfi a házba a válla fölött Freed látta, hogy a fény a küszöbre esik.

— Akkor gyere be — hangzott az egykedvű válasz. Most, gondolta Freed, a fickó most megfordul. Hangtalanul oldalt mozdult. Felismerte a férfi körvonaltait, aki épp be akarta zárni az ajtót, Freed oldalába vágta mindkét öklét. A fickó összesett. Freed elkapta. Érezte, hogy a férfi hiába kapkod levegő után. A falnak támaszkodott aztán bement a keskeny terembe, ahol a másik férfi épp cigarettára gyújtott.

A gorilla megfordult, s villámgyorsan reagált. Egyszerűen eldobta a cigarettát és az égő öngyújtót, és felugrott. Freed fél lépést lépett felé, aztán görnyedt testtartásból a gengszter bordái közé vágott. A férfi zömök volt, s nem adta föl rögtön az első ütés után. Kézével vékony vászonzakója alá nyúlt, miközben másik kezét ökölbe szorította, és Freed fejét célozta meg.

De az FBI-ügynök kivédte az ütést, egy lépést oldalt akart lépni, de megfélemedezett kifícamított bokájáról. Freed előreesett, s egy újabb ökölcsapás a halántékát súrolta.

A gengszternek közben sikerült előkapnia a revolverét, de nem tudott löni, mert Freed túl közel volt. Ezért ütni akart a fegyverrel.

Freed állon vágta a gengsztert, s egyidejűleg a gyomrába fejt.

Az asztal fölborult, a porcelán csörömpölve összetört. A zömök gengszter támolgott. Freed minden erejét beleadta a megsemmisítő ütésbe, amellyel az óriásra lesújtott.

Pontosan maga előtt látta a gengszter gyűrött arcát, amikor eltalálta az állát. A fickó átesett egy feldőlt széken, s a fejét beverte az asztal-lábba. Mozdulatlanul fekvé maradt. Freed megdörzsölte a csuklóját, elrakta a revolvert, amit a gengszter elejtett, aztán visszarohant a folyosóra, ahol a fiatalabbik férfi épp magához tért. Az ügynök tőle is elvette a fegyverét, aztán átvonszolta a szomszédos szobába, ahol a fűtőtesthez bilincselte őket. A zömökebb férfi még nem tért magához, s egy darabig nem is fog, amint Freed megállapította. Ezért a fiatalabbikat faggatta.

— Hol van Augie?

A fickó gúnyos arckifejezéséből Freed rögtön látta, hogy nem fog válaszolni a kérdésre, még akkor sem, ha megkínozza. Ezért dühösen meredt a fickóra. — Meg ne mukkanj, megértetted? Vagy visszajövk, és elnémítalak. — Mielőtt kiment volna a szobából, kiszakította a telefonkábelt a falból.

Freed kinyitott egy tűzvédelmi ajtót, és bekémlelt mögé. Zenét hallott. A folyosón több lámpa égett. Egy fiatal szőke nő jött ki a toalett-ről, és visszament a bárba anélkül, hogy őt észrevette volna. Freed felfedezett egy ajtót, amelyen ez a felirat állt: PRIVÁT. Habozás nélkül benyitott.

A felső szintre vezető lépcső alján állt. Freed becsukta maga mögött az ajtót. Amennyire rossz lába engedte, igyekezett fölfelé a lépcsőn. A fönti folyosó rövid volt. A végében lámpa világított. Négy csukott ajtó volt itt. A lépcső végében lévő ajtó előtt a szőnyeget jobban letaposták, mint másutt.

Art Freed a fára szorította a fülét. Bármely pillanatban elkezdődhet a tánc. Lehet, hogy működésbe hozta a riasztót, amikor feljött a lépcsőn, vagy hogy a fickók, akiket lent hagyott, valamiképp felhívták magukra a figyelmet.

Különböző zajokat hallott, amelyek kezdetben összefolytak. Csak ha erősen koncentrált, tudott megkülönböztetni bizonyos hangokat. Egy férfi valami megjegyzést tett, egy másik nevetett. Nem hangzott erőltetettnek. Valahol ütött egy óra, aztán ajtónyitás, s végül érthetetlen mormolássá folyt össze valamennyi zaj. Freed nem tudta, hány férfit talál az ajtó mögött. Legalább kettőt, talán többet. Nem számít. Be kel-

lett mennie. Mély lélegzetet vett, szorosabban megmarkolta a revolvert, s berúgta az ajtót.

Andrés Verdugo barátja, a pilóta, fekete hajú, csontos fickó volt, kisé dülledt, őzbarna szemekkel. Andrés Tucson határában, egy kis faházban talált rá. Miközben Sonora Air Field felé tartottak az autón, Andrés egyfolytában beszélt az álmos pilótához. Spanyolul.

Franco Solo nem sokat értett abból, amit Andrés mondott, de a pilóta lassan magához tért, kiegyenesedett, a szeme élénken csillogott, végül gyorsan Francóra pillantott, s pillantása meggyőzte a maffiavadászt arról, hogy pénzért a pilóta bárhová kész elvinni őt.

— Mexikóba, Senhor? — kérdezte a pilóta, aki feltételezte, hogy Franco a törvény elől menekül.

Franco bólintott. Jobb, ha Andrés nem tud róla, hová készül. A kis reptől egy domb északi lejtőjén feküdt, körülbelül nyolcmérföldnyire délnyugatra Tucsontól. S sima betonút közvetlenül a sötét toronyig tartott, amelyhez egy ugyancsak kivilágítatlan épület tartozott, ahol néhány iroda és egy-két italautomata volt.

Andrés az egyenetlen talajon egyenesen a hangár felé tartott. Andrés azt mondta, segít a pilótának startra kész állapotba hozni a gépet.

— Stop! — mondta Franco hirtelen. — Hol van itt egy telefon?

— Hátul az épületben — válaszolt a pilóta, miközben Andrés fekezett. Franco a zsebében keresgélt, de csak kevés aprópénz talált. Andrés és a pilóta adták össze a szükséges aprót.

Franco kiszállt és visszaszaladt. A bejárat nem volt zárva. Anélkül, hogy felkapcsolta volna a világítást, a telefonhoz lépett. A telefon mellett csak tucsoni telefonkönyv volt, Los Angeles-i nem.

Franco felhívta a tudakozót, és megkérdezte, mi az FBI Los Angeles-i száma, valamint Arthur Freed telefonszáma. A falba véste a számokat, majd először Art Freed lakását hívta fel.

Rögtön az első kicsengés után halk kattanást hallott, amit más nem vett volna észre, de Franco Solo, aki számolt ezzel a lehetőséggel is, azonnal meghallotta.

A telefon kicsengett, de senki sem vette föl. Art Freed úton volt. Vagy szolgálatban?

Azután Franco felhívta az FBI Los Angeles-i irodáját, s kérte, kössék össze Art Freddel.

— Szabad a nevét, uram? — kérdezte a férfi a telefonközpontban.

— William Gibbs — válaszolt Franco.

— Miről van szó? — hangzott a kérdés.

— Ügyvéd vagyok, a kliensem, Mr. Freed vette őrizetbe néhány héttel ezelőtt. A kliensem vallomást kíván tenni. Új szempontok merültek fel.

— Egy pillanat, Mr. Gibbs, kapcsolom.

Néhány másodperc múlva másik hang jelentkezett a telefonba. — Gordon Dickson ügynök vagyok. Segíthetek valamiben?

— Kapcsolhatná nekem Mr. Freedet? — mondta Franco pontosan adagolt türelmetlenséggel a hangjában. Elismételte a sztorit, amit a telefonosnak is leadott. — Freed tudja, miről van szó. A kliensem csak vele hajlandó beszélni.

— Sajnálom, Sir. Meg kell elégedjen velem — mondta Dickson.

— Mikor érhetem el Mr. Freedet?

— Ezt nem tudnám megmondani, Sir. Beszéljen velem, vagy jöjjön el. Franco letette a kagylót. Eleget tudott. Freedet elzárták a külvilág elől.

Franco kilépett az épületből, és a hangárhoz ment. Andrés és a pilóta épp akkor tolt ki egy kékesfehér gépet a kifutóra.

Artnak sikerült szétrúgnia a zárat, és az ajtó kitárult. Freed átugrott a küszöbön. Még mielőtt az ajtó a falnak vágódott volna, oldalt ugrott. Egyetlen gyors pillantással felmérte a két férfit, akik a szobában álltak, s most megpördültek. Egyikük felkapta az íróasztalon fekvő géppisztolyt, papírpénzkötegek hullottak a földre.

Art Freed automatikusan felemelte a kezét. Géppisztoly nem lehet magánszemély tulajdonában, ez már önmagában is törvénybe ütköző cselekedet.

A másik férfi összegörnyedt. Freed a szeme sarkából figyelte. Jól ismerte ezt a testtartást: az görnyed így össze, aki előhúzza a hevederből a fegyverét. A géppisztolyos fickó meghúzta a ravaszt. A kelleténél korábban. Nem szánt rá időt, hogy lejjebb célozzon. A fegyver fekete torakolata vörösén izzott fel. A sorozat elzúgott Freed feje mellett, s az ajtó mellett a falba fúródott. A golyók kattogása olyan volt, mint a haláltánc zenéje.

Freed kilőtt egy golyót a géppisztolyos fickó felé. Ezzel egy időben térdre rogyott.

Haláltusájában a géppisztolyos fickó előreesett, kopasz fejével az ügynök felé. A maffiózó uja görcsösen húzta még a fegyver ravaszát. A golyók elrongyolták a szőnyeget, aztán a halott test lezuhant, a tár kiürült.

Freed oldalt irányította a fegyvert. A másik férfi szemébe nézett.

— Ne próbálkozz semmivel, Augie! — mondta vadul. — Ne próbálkozz ! — Nem akarta megölni a gengsztert.

Augie Orlando félig már kihúzta a koltot. Most kissé előrehajolva állt ott, nem mozdult, merev, jegeskék szemmel nézett Freedre, Jóképű férfi

volt, arca keskeny, világosbarna, telt ajka. Kékesfekete haja éles kontrasztban állt világos, hideg szemével.

— Freed! — sziszegte a gengszter.

— Igen, Augie, én vagyok. És most dobd el a fegyvert.

Augie Orlando szétnyitotta a kezét. A kolt a földre esett. A férfi óvatosan felállt, aztán kinyújtotta a kezét Freed felé, miközben gúnyosan mosolygott.

Freed Orlando fölött a két monitorra nézett. Az egyik a bejárat volt látható. Épp most nyitották ki az ajtót, egy férfi lépett a La Brace előterébe. Bőrtáska volt nála. A másik képernyő egy másik ajtót mutatott, Freed feltételezte, hogy ez az ajtó vezet hátra a folyosóra, és ezen át lehet a felső szintet — a pénzgyűjtő helyet elérni.

A lövéseket biztosan meghallották. Freednek már csak néhány másodperce volt, bár a kamera senkit sem mutatott, aki az ajtó felé közeledett volna. Freed nagyon örült, hogy a két őrt sikerült kikapcsolnia.

Freed a halott Michele Taccani fölé hajolt. Gyorsan átkutatta a zsebeit. Talált egy kulcscsomót, azt magához vette. Orlando nézte, mit csinál, és mintha aggódott volna. Megint az ügynök felé nyújtotta a kezét.

Freed a folyosóra mutatott. — Kifelé — parancsolt rá a gengszterre. — De gyorsan.

Orlando elsápadt, remegett a szája széle. — Mit akar tenni, Freed? — kérdezte.

— Sétálunk egyet, Augie. Kifelé!

— Nem, Freed, nem megyek! Megvárom, amíg jönnek az emberei. Jogom van... — elnémult, amikor észrevette Freed dühös arcát. Egy lépést hátralepett, s közben megérintette a hangosbeszélőt, amelyet szinte teljesen eltakart a pénzhalom az íróasztalon.

A hangszóróból megszólalt egy hang. — Mr. Taccani, Piero van itt. Felmehet?

Orlando át akarta vetni magát az asztalon, kinyújtotta a kezét, hogy a készülék gombját elérje, vagy hogy megnyomja a riasztócsengőt.

Freed előreugrott. Orlando védekezően emelte fel a kezét. Freed a Smith-Wesson agyával ütött. A gengszter elsápadt.

Freed megragadta Orlando karját. Gorombán kilökte a maffiózót szobából.

— Mr. Taccani! — hallatszott a hangszóróból. — Mr. Taccani! Valami baj van?

Orlando a lépcsőkorlátba kapaszkodott. Freed maga előtt lökte lefelé a lépcsőn, végigterelte a folyosón a hátsó ajtó felé. Kinyitotta az udvarra vezető ajtót, s kilökte Orlandót. Fellelegezve csukta be maga után az ajtót.

— Ide figyeljen, Freed, nem rabolhat el csak úgy egyszerűen!

Freed rekedten morgott, amikor a gengsztert vállánál fogva a házfalhoz szorította. Karját a torkára tette és megszorította.

— Nem vagyok többé FBI-ügynök, legalábbis egyelőre nem, érted, Augie?

— Akkor mit akar? — nyöszörgött a férfi, aki hidegvérűen gyilkolt embereket, számtalan embert megsebesített, s rengeteget kínozott meg más módon.

— Pontosan tudod, mit akarok, Augie!

— Elraboltátok a kisfiamat! És mindenkit kinyírok, ha csak egy házszála is meggörbül a fiúnak. Veled kezdem, Augie! — Freed felemelte a revolvert.

— Freed, az Isten szerelmére, hagyja abba! Fogalmam sincs, miről beszél. Nekem ehhez semmi közöm, higgyen nekem!

A Smith-Wesson fenyegetően lebegett Orlando feje fölött. Freed nehezen szedte a levegőt. A szeme mögött a nyomás szinte elviselhetetlen volt.

— Ki volt az Augie? — kérdezte tompán.

— Nem tudom, fogalmam sincs ...

Freed érezte, hogy a gengszter remeg. Az ügynök hirtelen megértette, hogy Orlandónak tényleg fogalma sincs a gyerekrablásról. Na jó, nincs jelentősége, végül is nem számított rá, hogy rögtön célt ér. Orlando feltehetőleg hadnagyi rangban működött: egy csapat bérgyilkosnak és pénzgyűjtőnek parancsolt ebben a körzetben.

— Ki az, Augie? — ismételte meg Freed. Közben fél füllel hallgatózott. Orlandónak el kellett őt vinnie a rangban utána következő maffiózóhoz. És ezt meg is fogja tenni, mivel fél. Gyilkos vadállat ugyan, de gyáva, ha a saját bőréről van szó.

— Talán a Don? — feltételezte Orlando.

— Tudod, hol bujkál a Don? El tudsz vezetni hozzá?

— Nem — válaszolt elszörnyedve Orlando.

— Ki a főnököd?

— Carlos Terruzzi.

Freed kis híján felordított, annyira megkönnyebbült. Terruzzi a Don után a második ember volt. Terruzzi majd elvezeti őt a Donhoz.

— Vigyél el hozzá! — parancsolta, aztán maga előtt terelte a gengsztert a sötét udvaron. Az egyik kulccsal, amelyet a halott Taccanitól vett el, kinyitotta a falba épített vaskaput. Néhány másodperccel később Freed és Orlando már a Plymouthban ültek. A kormány mögött Augie Orlando. Vérekes szemmel nézett az ügynökre. Freed az oldalának nyomta a revolver csövét,

— Indíts! — parancsolt rá.

A hegyek fölött keleten már pirkadt, új nap virradt fel.

A kétmotoros gép, miután előbb nagy körívet írt le, simán landolt a Hawthorne Municipal Airporton. Franco Solo láthatta a tengert is, amely simán nyújtózott végig a hajnali derengésben.

A repülőgép a hivatali épület felé gurult. A pilóta kicserélte a toronnyal a szokásos információkat, s miután közölték vele, hová álljon be, kikapcsolta az adóvevőt.

Utasa felé fordult. — Nos, elégedett? — kérdezte kételkedve. — Los Angelesben vagyunk.

Franco megmozdította megmerevedett vállát.

A pilóta kinyitotta az ajtót, Franco a csomagtérbe lépett. Kirángatta a bőröndjét, aztán ugrott. A pilóta utána dobta a csomagját.

— Biztos, hogy Los Angelesbe akart jönni? — kiáltott utána a pilóta. Franco csak bólintott. Csak a start után mondta meg a pilótának, hová készül valójában, amikor az már Mexikó felé indult.

— Köszönöm, Amigo — mondta. A barakkszerű épület felé ment. Lassan kivilágosodott. A szállítócsarnokban több teherautót is látott, hűtőkocsik is voltak köztük. A kávézó már nyitva volt. A pulnál néhány taxisofőr, a teherszállító gépek pilótái s a szállítócsarnok vezetői álldogáltak, akiknek az autóját épp feltöltötték áruval, vagy lerakodtak róluk.

Franco beállt a sorba, és fogott egy tálcat. Miközben bőröndjét maga előtt tolta a lábával, egy pohár narancslét, néhány szelet pirítóst és egy szelet húst tett a tálcára. Nem lett volna értelme korgó gyomorral belevetni magát a küzdelembe.

Miután megreggelizett, keresett egy marék aprópénzt. A toaletthez vezető folyosón több telefonfülke volt. Először Freed számát hívta. Ismét hallotta a halk kattanást, még mielőtt a telefon kicsengett volna.

De az ügynök ezúttal sem vette fel a telefont. Franco letette a kagylót, majd ismét levette, rengeteg aprót dobott be. Egy washingtoni számot tárcsázott.

A COUNTER MOB-tól Warner ezredest azonnal kapcsolták. Franco röviden beszámolt róla, mi történt a tegnapi reggeli kilovaglás óta. Warner ezredes végighallgatta fiatal ügynökét anélkül, hogy félbeszakította volna.

Csak amikor már Franco befejezte a mondókáját, szólalt meg enyhén szemrehányó hangon. — Már aggódtam, Franco. Hallottam a lövöldözésről. S amikor átvizsgáltuk a vendégek listáját, kiderült, hogy egyikük álnevet használ...

Ez azt jelentette, hogy a maffiának volt egy embere Green Valley ranchon.

Az illető nő is lehetett.

— Nem az igazi Eileen Hamilton volt ott — mondta Warner ezredes. — Az igazi Miss Hamilton egy hete New Yorkban van. A cége tanulmányútra küldte.

Eileen Hamilton. Franco újra maga előtt látta a lány sima, meztelen hátát, amelyen gyöngyözött a víz. A bőre bársonyos barna volt. — Nem lehet, hogy ...

— Marketingszakértői ülésen vesz részt. Ismerik őt ott, Franco, az a lány, aki Arizonában ott volt a kiránduláson, nem az igazi Eileen.

— Volt?

— Közvetlenül maga után ő is elment a ranchról. Feltehetőleg adót ragasztott a maga kocsijára, és most is a közvetlen közelében van.

Franco akaratlanul is kinézett az ablakon. A gép a tankolóhelynél állt. Egy régi, rozogának tetsző szállítógép gurult ki a kifutópályára.

— Nincs itt — állította Franco. Az állítólagos Eileen Hamiltonnak már Xavierben, de legkésőbb Tucsonban el kellett veszíteni a nyomát.

De aztán Franco mégis összeráncolta a homlokát. Talán a lány tudta, hová fog menni. S úgy irányította őt, Franco Solót, a láthatatlan dróton, mint egy marionettbábút.

— Úgy látom, magától is rájött — mondta Warner ezredes. — Legegyen óvatos, Franco. Ha megfogadja a tanácsomat, azonnal eltűnik Los Angelesből.

— Nem ...

— Mit remél attól, ha kapcsolatba lép Freeddel?

— Plancata elrabolta Freed fiát — mondta Franco tompán.

— Ezzel az FBI Los Angeles-i területi irodája foglalkozik — mondta Warner. — Mit gondol, mit sikerül elérnie?

— Azt hiszem, nem is Freedről van szó, vagy legalábbis nem elsősorban róla.

— Plancata magát akarja elkapni — erősítette meg Franco véleményét az ezredes. — Azt hiszem, a komisszione neki osztotta ki a bűnbak szerepét. Őt teszik felelőssé a maga akciói miatt, s most elvárják tőle, hogy oldja meg a Franco Solo-problémát.

A COUNTER MOB vezetője tehát megerősítette Franco balsejtelmeit.

— Épp ezért lenne hiba egyenesen besétálni az oroszlán barlangjába — folytatta rábeszélően Warner ezredes. — Utazzon el Los Angelesből. Így kihúzná a talajt Don Alfredo lába alól, s a Donnak ejtenie kellene az akciót. S szabadon kellene bocsátania Ronny Freedet.

— Az egyáltalán nem biztos. Valószínűleg megölné a gyereket. Ez az én véleményem. És a magáé?

Az ezredes vonakodott, aztán elismerte: — Lehetséges.

— Tehát itt maradok. Most keresek egy szállodát. Később majd újra jelentkezem. — Letette a telefont, fogta a bőröndjét, s kint beszállt egy taxiba.

Alfredo Plancata, a dél-kaliforniai maffia leghatalmasabb embere, ezen a reggelen korábban kelt fel, mint egyébként. Kilépett luxusvilágja teraszára, s nyugat felé tekintett, ahol látta a tengert. A virágzó narancs- és citromfák illata mindig örömmel töltötte el az öregedő Dont.

Ma azonban nem örült. Ideges volt és nyugtalan. Levette nehéz, sötétpiros köpenyét, egy székre dobta, és a medence szélére állt.

A víz hidegen csillogott. Don Alfredo habozott, aztán ismét felvette a köpenyét, reggeli után kiáltott, s nem törődött vele, hogy kiabálásával esetleg felébreszti a feleségét, Maria Reginát. Egy kisfiús alkatú inas ezüst tálcán hozta a reggelit. A Don leült az asztalhoz. Levette az ezüst fedőt, s megszemlélte az alatta gőzölgő rántottát, amelytől felfordult a gyomra. Visszatette a fedőt, s egy szelet meleg toaszt evett, s friss narancslét ivott hozzá.

De semmi sem tudta elűzni sötét gondolatait.

Istenem, a komisszione szemrehányást tett neki. New Yorkban féltek Art Freedtől, a Los Angeles-i ügynöktől, akit Washingtonba helyeztek, hogy onnan harcoljon a szervezett bűnözés ellen. Hiába próbálta megértetni a keleti parti donokkai, hogy Freed pont olyan FBI-tigynök, mint a többi. A kontinens túloldalán mindent olyan komolyan vettek.

S nem akarták, hogy Freed Washingtonba menjen.

Mivel Freed pillanatnyilag Los Angelesben élt, ez Don Alfredo problémája lett.

A komisszionénak, a maffia nagytanácsának tagjai emlékeztek egy Franco Solo nevű fickóra és arra is, hogy ez a férfi is Don Alfredo városába való. S a keleti parti kápók eldöntötték, hogy Don Alfredo egyben Franco Solót is intézze el.

Igy két legyet üthettek egy csapásra.

Don Alfredo a megkezdett toaszt a tányérra dobta. Ha nem sikerül kikapcsolnia Freedet és elintéznie Franco Solót, az erősen megrendítené pozícióját a maffiában.

Don Alfredo vacogott, bár a reggeli nap meleg sugarai már a teraszra értek. Amikor halk lépteket hallott, megfordult. Vince Ivani, egyik testőre lépett a teraszra. Telefont tartott a kezében.

— Mr. Terruzzi keresi, uram — mondta, aztán csendben visszahúzódott. A Don a gorilla után nézett. Vince-nek jó a modora, gondolta elismerőleg. Remélhetőleg az ökleivel és a fegyverrel is tud banni, ha kell.

Füléhez emelte a kagylót. — Igen? — kérdezte.

— Bocsáss meg, hogy ilyen korán zavarlak — kezdte Carlos Terruzzi.

— Nem baj. Térj a tárgyra. — Don Alfredo nem szerette unoka-

öccsét, de vállalta a régi szicíliai családi hagyományt, amikor magához vette Carlost, miután annak apját a keleti parton lelőtték két maffiacsalád közti fegyveres összetűzéskor. Kitaníttatta a fiút, bár kételkedett annak hasznosságában, hogy Carlos a dél-kaliforniai maffia gazdasági vezetésébe feltétlenül modern módszereket vezessen be, beleértve az elektronikus adatfeldolgozást is. Egyszerűen nevetséges, gondolta a Don. Kételkedett abban is, hogy Carlos fegyverrel a kezében is kiállna a próbát, pedig ez elengedhetetlen feltétele volt annak, hogy utódja, kápó lehessen belőle. Nem, nem szerette Carlost, még csak nem is becsülte különösebben, de rászorult, mert Carlos a családhoz tartozott. Na igen, ha neki, Don Alfredónak lenne vér szerinti fia! A Don felsóhajtott.

— Problémám van, Al — mondta most Carlos Terruzzi. Carlos azon kevesek egyike volt, akik Alnek szólíthatták a Dont.

Don Alfredo összereszt. Probléma. Hogy utálta ezt a szót! Pedig egész éjjel gondolkozott, alig aludt. — Fejezd ki magad érthetőbben — mondta.

— Freed van nálam.

Freed van nálam, visszhangzott a mondat Don Alfredo agyában. Mit keres Freed Carlosnál? A Don természetesen pontosan tudta, mit — pontosabban szólva kit keres az ügynök Carlosnál. A fiát, Ronnyt. A Don nem szívesen adta ki a parancsot, hogy rabolják el ezt a fiút. Az íratlan törvény kimondta, hogy ellenségeik családtagjait lehetőleg hagyják ki a játékból.

De kiderült, hogy Ernesto Solo fiát szokásos módszerekkel nem tudják elfogni. Tehát rendkívüli intézkedésekre volt szükség.

— Mit akar? — kérdezte, bár tisztában volt vele, hogy a kérdés értelmetlen.

— Beszélni akar veled, Al.

— Nem. — Alfredo Plancata nyelt egyet.

— Kinyírta Taccanit, és idehurcolta Orlandót.

— Orlandót? Egyszerűen odavitte? — A Don sokra tartotta Augie Orlandót. Ezért is hozatta vissza Mexikóból, természetesen megfelelő óvintézkedések mellett. Új papírok, új hajviselet stb. Még plasztikai műtétet is javasolt, de azt Augie elvetette. Mivel Augie jóképű volt, a Don megértette a kívánságát, s nem feltételezte, hogy Augie egyszerűen fél a műtétől.

— Freed elég vad, Al. Hogy világosan fogalmazzak: ámokfutó lesz, ha nem találkozhat veled.

Ámokfutó. Még egy. Úristen, mit fognak szólni a komisszione tagjai, ha még egy férfi bosszút akar majd állni a maffián! S ráadásul egy felkészült FBI-ügynök. Kiszáradt a szája. — Mit javasolsz? —

kérdezte. Tudatára ébredt, hogy első ízben kér tanácsot az unokaöccsétől.

— Kimehetek vele Roger's Pointhoz — javasolta Carlos. — Negyedóra múlva ott lehetek, te pedig hajts a sztrádán.

Roger's Point — gondolta a Don elismerőleg, igen, az jó találkahely. Azt a darabka földet fönt Roger's Beach fölött a sziklákon, csak néhány hónappal ezelőtt vásárolta, mivel nem igazán tudta, mihez kezdjen a poros, állandóan viharos birtokkal, egyelőre csak körülkerítette.

— Még semmi hír, tudod kiről?

— Még nem érhetett ide — vélte Carlos Terruzzi. — De mire megérkezik, Freed otthon lesz. Ezért is gondoltam arra, hogy beszélne kellene vele. Ezúttal — tette hozzá diplomatikusan.

— Mondd meg a fickónak, hogy félóra múlva ott leszek — mondta keményen, mintha ezzel is meg akarná erősíteni elhatározását. Levágta a telefonkagylót. — Vince — ordította aztán. — Szólj a többieknek ! Készítsék elő a Lincolnt. Tíz perc múlva indulunk.

Az aszfaltút egy tágas öböl felé kanyarodott, felvezetett egy kietlen sziklára, amelyet száraz fű és törpefenyő nőtt be. Art Freed hátul ült a Malibuban, kezében görcsösen szorongatta a revolvert.

Elöl Orlando és Terruzzi ült. Egyiküknél sem volt fegyver. Freed előzőleg átkutatta a kocsit, nem rejtettek-e el benne fegyvert, de semmit sem talált. Ez azonban nem jelentette azt, hogy a fickók ne tudnának mégis valahonnan fegyvert elővarázsolni. Bár Terruzzi állítólag ellensége a löfegyverek használatának. Freed mégis minden elképzelhető disznósággal számolt. A tájat figyelte, mely elterült előttük a lány reggeli napfényben, de szépségeit nem vette észre. Tudta, hogy veszélyes helyzetbe megy bele. Ha a Don kész feláldozni unokaöccsét és utódját, Augie Orlando pedig szóba sem került, akkor Freed élete egy lyukas garast sem ér többé.

A kocsi elhajtott egy új kerítés mellett. A kerítés és a szirt széle közt homokbuckák voltak. Amennyire Freed belátta a birtokot, nem volt rajta ház, még csak egy kaliba sem. Nem, Terruzzi nem vágta át.

A kápó unokaöccse egy magas, rácsos kapunál állította meg a kocsit. Kiszállt, és kinyitotta a kaput. Freed közben figyelte. Tudta, hogy a maffiózó harmincöt éves. Fekete hajú volt, és idegesen mozgott. Pillantása állandóan ide-oda vándorolt, anélkül, hogy bárhol is hosszabb ideig megállapodott volna. Orlando megmozdította a vállát. Freed azonnal felé fordult. De a gengszter csak felnyögött, és egy

zsebkendőt szorított összevert orrára. Freed most minden tagjában érezte a fáradtságot. Pedig most teljesen éber kell hogy maradjon, ha nem akarja, hogy a gengszterek kijátsszák.

Terruzzi behajtott a Malibuval a birtokra, s a birtokon át átlósan a szikla széléhez hajtott,

— Megállni! — parancsolt rá élesen Freed. Terruzzi a fékre lépett és a válla fölött Freed arcába nézett. — Forduljon meg, s a kapuhoz olyan közel álljon meg, hogy bármikor eltűnhessünk!

— Akkor a Don nem fog eljönni — válaszolt Terruzzi.

— Forduljon meg! És álljon meg százyardnyira a kaputól. Terruzzi vállat vont, aztán odakormányozta a kocsit, ahová Freed parancsolta, s kikapcsolta a gyújtást. Amikor ki akarta húzni a slusszkulcsot, Freed élesen ráordított, erre Carlos a helyén hagyta a kulcsot.

Nem kellett sokáig várniuk a Donra. Néhány perc múlva a dombok között feltűnt a nagy Limousine fekete teteje, s nem sokkal ezután a Lincoln behajtott a kapun. Az oszlopok közt, középen megállt. A kékeszöldre színezett ablaküvegek mögött semmiféle mozgást nem lehetett észrevenni.

Terruzzi az ügynökre nézett. — És most mi lesz? — kérdezte gúnyosan.

— Augie, te odamész a Donhoz. Mondd meg neki, hogy állítsa a kocsiját a miénk mellé. Carlos velem marad.

Augie Orlando kinyitotta a kocsiajtót, és kiszállt. Örült, hogy elkerülhet Freed közeléből.

— Mondd meg a Donnak, hogy senki sem szállhat ki, csak ha engedélyt adok rá.

— Igen — sziszegte a gengszter a fogai közt.

— És még valami, Augie: ügyelj rá, hogy mindig jól lássalak. Különben beverem Carlos orrát. Amit kétségkívül a te számládra ír majd. Oké?

Orlando szótlanul haladt a fekete Limousine felé. Carlos Terruzzi Freeddel maradt. Tűszként.

Franco tempósan vezetett, s kétszer is elhaladt a Hicksville Road előtt, ahol Freed háza állt. Azon tűnődött, hol állíthatták fel a csapdát. Semmi gyanúsat nem látott. De tudta, hogy valahol itt a csapda.

Franco egy mozi parkolójában megfordult, s visszahajtott. Csukott, régi típusú kombit vezetett, amelyet egy kisebb cégnél bérelt. Egy címfestő műhelyben, amelynek a címét a telefonkönyvből nézte ki, a kocsi oldalára és a farára egy szállítócég nevét íratta fel öntapadós

fóliával. Az egész művelet alig húsz percig tartott, s mindössze huszonnyolc dollárba került.

Franco most bekanyarodott a Hicksville Roadra. Egyszerű sapka volt rajta, nem túl feltűnő napszemüveg és fehér kötény, amelyet szintén erre az alkalomra szerzett be. Elhajtott két feltűnés nélkül parkoló személygépkocsi mellett. Freed házához hajtott anélkül, hogy hátrafordult volna. A házhoz kert is tartozott, de nem volt kerítés sem az utca, sem a szomszédos házak felé.

A zsákutca végén megfordult, visszagurult a kombival, s megállt egy kétemeletes ház előtt. A dupla garázs ajtaja nyitva állt, s mindkét hely üres volt.

A ház ura munkába ment, felesége közben a fodrásznál vagy egy áruházban unatkozott

Franco egy meglehetősen alaktalan, piros papírba burkolt csomagot vett elő. A csomaggal a kezében kiszállt, s a világos kövekkel kirakott úton a kapuhoz indult. Ott megállt, és megnyomta a csengőt. Aztán megfordult, és láthatóan unottan Freed háza felé nézett.

Nem látott semmi rendkívülit. Kivéve természetesen a két kocsit, amelyben feltehetőleg FBI-ügynökök ültek.

Még egyszer becsöngetett, aztán visszament a kombihoz. A csomagot — néhány ing, zokni és fehérnemű volt benne, amit saját használatára vásárolt — a hátsó ülésre dobta, és elhajtott.

Fogalma sem volt róla, hogy a feje másodpercekig látszott két távcsöves puskában s a célkereszt pontosan a jobb halántékán volt.

De szerencsére a két gyilkos nem volt biztos a dolgában. Hiszen a Buick kombi kormányánál ülő férfit nem érdekelte az FBI-ügynök háza. Azonkívül a gyilkosok azt a határozott utasítást kapták, hogy Art Freedet és Franco Solót együtt intézzék el.

Franco Solo ismét bekanyarodott a Wilshire Boulevardra, és gázt adott.

A népes Boulevard túloldalán egy nyitott sportkocsi hajtott ki a parkoló járművek közül. Nyaktörő kanyart írt le egy teherautó és több személygépkocsi között. Gumik csikorogtak, dudák bőgtek.

Franco nem látta a manővert, mivel hátrafelé egy busz eltakarta előle a kilátást.

A kocsi, egy fekete motorháztetejű fehér Camaro Sport kupé kormányánál olyasvalaki ült, aki Franco Solót, a maffia legelszántabb ellenségét pontosan felismerte. A kocsi bizonyos távolságból követte a kombit.

*

A fekete Lincoln csikorgó kerekekkel siklott a Malibu mellé, aztán megállt, és vigyázott, hogy Freed jól lássa.

A Lincoln hátsó ablakát leengedték, s Freed megpillantotta a Don hófehér haját, foltos bőrét, sötét, erősen táskás szemét.

Freed Carlos Terruzzi állához nyomta a fegyvert. — Halló, Plancata — mondta színtelen hangon. Megpróbált bekémlelni a Don kosijába. A két első ülésen két férfi ült, egy harmadik fickó a maffia-vezér mellett hátul. Őt magát Terruzzi eltakarta.

— Mit akar, Freed?

Art Freed lenyelte határtalan dühét, amely szinte elborította. Csak néhány milliméterrel kellett volna elmozdítania a revolvért és meghúznia a ravaszt.

— Maga pontosan tudja, hogy a fiamat akarom. Miért rángatja bele a családomat is ebbe a piszkos háborúba? Hagyja békén a fiamat, Plancata!

— S még ha én döntenék is a fia szabadon bocsátásáról, Mr. Freed, mit ajánlana föl cserébe?

— Bármilyen árat megfizetek, Plancata. Mondja meg mit kér cserébe.

— Tegyen egy ajánlatot!

Rosszul hallotta volna, hogy valóban fölényes gúny csengett ki a maffiózó szavaiból?

— Nyugalomba vonulhatok. — Freed úgy gondolta, ez a legtöbb, amit Plancata kérhet tőle.

A Don megvető grimaszt vágott. — Ez nem ajánlat, Freed.

— Akkor mondja meg, mit akar! — kiáltott rá Freed elvesztve az önuralmát.

A Lincoln ablaka felfelé mozdult, elérte Plancata állát, s egyre föl-
jebb emelkedett.

— Várjon! — kiáltott Freed, aki kezdett rájönni, hogy nem egy-
könnyen tud elbánni Plancatával.

Az ablaküveg kissé lejjebb ereszkedett.

— Ha nem megfelelő hangot használ, befejezettnek tekintem a beszélgetést — mondta a Don. A szem szikrázott, elárulta ennek az izmos, zömök férfinak az energiáját.

— Rendben van — mondta Freed fojtottan. Látta, hogy Carlos Terruzzi izzad, látta, hogy fél, s ez valamelyest kárpótolta az elszenvedett vereségért. — Nevezze meg az árat — kérte.

A Don elővett egy Havanna szivart. Valaki tüzet adott neki, s a Don élvezettel szívta be a füstöt, aztán fejével a szikla felé intett.

— Ugorjon le — mondta. Nem nevetett, mint amikor valaki viccel. még ha morbid is a vicc. Még csak el sem mosolyodott.

Freed érezte, hogy kifut a fejéből a vér. Másodpercekig nem érezte, hogy dobog a szíve, ami aztán vadul kalapálni kezdett.

A halálotag akarja, gondolta Freed józanul, s csodálkozott rajta, hogy képes tisztán gondolkodni, bár állati félelem borította el.

— Ha van valami esélye a fiának — mondta most Plancata —, akkor az az, hogy maga hazamegy, és otthon is marad. Ez Ronny egyetlen esélye. — Az ablaküveg megint felfelé mozdult, s ezúttal Plancata feje eltűnt a tükrőfényes páncélüveg mögött.

Freed kissé elmozdította a revolver csövét. Terruzzi megdörzsölte a fejét, amely piros volt a revolvértől.

— Indítson! — parancsolta Freed. — Gyerünk, induljon! Terruzzi indított. A motor beugrott, a kocsi elindult. Freed Orlando-t figyelte. Elképzelhető volt, hogy a Lincolnból az egyik gorilla fegyvert adott neki, de Orlando nem mozdult.

A Malibu a kapu felé gurult.

Carlos Terruzzi a féket kereste. Freed középre csúszott. A motor felvisított, a kerekek pörögtek, a sárhányó felverte a homokot, a kocsi megugrott.

Orlando vissza akart ugrani, de nem volt elég gyors. Sietségében, hogy kitérjen a közelgő Malibu elől, megbotlott. A kocsi eleje jobbról elkapta a csípőjét, s a levegőbe röpítette. A motorháztetőre zuhant Freed látta tágra nyílt szemét.

A kocsi megugrott. Orlando leesett a motorról a homokba. A Malibu kigurult a kapun.

— Stop! — mondta Freed élesen, s Terruzzi ismét a fékre lépett. Nyugtalanul nézett az ügynökre. — Szálljon ki, és csukja be a kaput — parancsolta Freed.

Terruzzi kiszállt, s elindult a nyitott kapu felé. A fekete Lincoln leírt egy kört. Freed a kormány mögé csúszott. Sebességbe kapcsolt, becsapta az ajtót, és gázt adott.

A Malibu ugrott egyet. Freed megragadta, és elcsavarta a kormányt, mielőtt a kocsi kiért volna az útra. A visszapillantó tükréből látta, amint Terruzzi vadul integetve rohan a Malibu után.

Freed ezen mosolygott volna, ha nincs tudatában, hogy ezt a csatát sem nyerte meg, a háborúról nem is beszélve!

*

Franco látta maga mögött a fehér Camarót. A Wilshire Boulevard keleti részén haladt, magas útjelző táblák között. Az úton jobbra és balra autótemetők voltak, és bádogkunyhók csúfították a város képét. A forgalom gyér volt.

Franco megpróbálta megnézni, ki vezeti a fehér Camarót, de a szélvédő olyan volt, mint a tükör.

A kocsi elhaladt mellette. Franco lebegő fejkendőt látott, izgatott arcot, amelyet szinte teljesen eltakart egy hatalmas napszemüveg.

A kocsi jobbra húzott, s elvágta a kombi útját Franco, aki már

elővigyázatos volt, mióta észrevette, hogy a kupét egy nő vezeti, túl hirtelen lépett a fékre. A Buick megfarolt, s a következő pillanatban átcúszott a szomszéd sávba. Az eleje belerohant a Camaro hátsó ütközőjébe. Franco csattanást hallott. A Camaro könnyedén ide-oda imbolygott.

Franco a fékre lépett. Amikor a kocsi végre megállt, gázt adott, és egyenesbe hozta a kocsit. Az egyik hátsó kerék a járdának ütközött. Az ütközéstől a Buick, mint egy billiárdgolyó, a Boulevard közepére pattant, Franco feje az ablaküvegnek ütközött. Gépiesen reagált. Amikor most fékezett, a kocsi végre engedelmeskedett. Franco kikerült egy szemközt jövő teherautót, aztán dühösen elforgatta a kormányt. A Camaro a Santa Monica Freeway viaduktja alatt állt.

Franco megállt a sportkocsi mögött, kiugrott, és a másik autóhoz szaladt.

— Mi ütött magába? — ordította. — Meg akar ölni?

A nő levette a fejkendőjét, megrázta szőke haját, aztán homlokára tolt a napszemüveget.

— Nem, ezt nem akartam — mondta.

— Eileen Hamilton! — mondta Franco meglepetten. — Mit nem akart?

— Nem akartam bajt okozni magának — mondta. A szeme zavartan csillogott. Franco a kocsiajtóra tette a kezét. Az arcuk szinte összeért. Érdekelte, milyen sztorit talál ki a nő.

— Micsoda véletlen — mondta Franco. Az ördögbe is, miért nem jut eszébe valami velős mondas? Miért viselkedik olyan félszegen, mint egy diák, holott tudja, hogy a lány is a gengszterekhez tartozik.

— Meg akartam állítani magát, de persze nem így. A lány ajka remegett. — Beszélnem kell magával... Maga Solo, ugye?

— Választ vár a kérdésére?

— Nem szükséges. Rögtön gondoltam, hogy maga az, de nem voltam biztos benne. Charles Lavery is szóba jöhetett... Egyébként jobban van. Az orvlövész... kezdő volt. Micsoda szerencse! — Az állítólagos Eileen Hamilton Francót nézte. Franco várt. Majd csak elmondja a nő, mit akar. Amit valóban akar. Amikor aztán elmondta, Franco ismét meglepődött.

— Ki akarok szállni — mondta hevesen. — Úgy értem, nem akarok tovább részt venni ebben az ügyben. Az a dolog a pusztában, ahogy Lavery leesett a lóról, ahogy maga gondoskodott a sebesültről, mindez felnyitotta a szememet.

Franco bólintott. — A kocsijának semmi baja. Menjen el az FBI irodájába, s mesélje el ott élete történetét.

— Ezt nem tehetem meg, és ezt maga is nagyon jól tudja. Csak

egy olyan férfi segíthet rajtam, mint maga. Valaki, aki tudja, hogyan kell elkerülni a gyilkosokat,

— Én nem kerülöm el őket — mondta Franco, de közben be kellett látnia, hogy a lánynak igaza van.

— Nézze, amikor felismertem magát, és láttam, hogy ismét sikerült elmenekülnie, úgy gondoltam, nekem is van még esélyem... — A lány szeme könnyben úszott.

Franco Solo nem tudta elviselni a síró nő látványát, s kinyitotta a Camaro ajtaját. — Szálljon át hozzám, a kombiba. Ebben a fehér kocsiban feltűnő célpont lenne.

Eileen — Franco még mindig így nevezte a lányt — mellette futott, majd beszállt a kombiba. Franco indított.

— Brenda Peilnek hívnak, s egy olyan férfival élek együtt... aki a maga ellensége.

— Ki az?

— A neve semmit sem mondana magának. De a főnöke nevét ismeri. Gino Luccinak hívják ...

Don Gino Floridából.

— Palm Springsben élek — mesélte Eileen-Brenda. — Megbízta bennem, ezért küldtek el a ranchra. Meg kellett próbálnom rájönni, melyik vendég Franco Solo, és aztán ...

— Kiszolgáltatni a gyilkosnak — segítette ki Franco.

— ... segítenem kellett nekik. A kezükben tartanak, érte?

— Hogy talált rám?

— Freed háza közelében vártam, hogy felbukkanjon.

— Mit tud még?

— Hogy ki akarják nyírni magát. Magát és ezt a Freedet is.

— Tudja, kicsoda Freed?

— Nem.

— FBI-ügynök. Plancata elraboltatta a fiát.

— Istenem! Ezt nem tudtam, Franco, szólíthatom Francónak? Mit tegyek? — Őszintén döbbsentnek látszott.

Franco nem tudott még vele is foglalkozni. Teljesen mindegy, hogy ki vagy mi volt a lány. Elkanyarodott a Boulevardról, elhaladt a Dél-Kaliforniai Egyetem előtt és bekanyarodott egy mellékutca, amely a Wirgley üzleti negyedbe vezetett. A Vermont Avenue-n keresztül hamar eljuthatott Beverly Hillsbe vagy Los Angeles Downtownba. Megállt egy Drugstore előtt, de nem szándékozott kiszállni. Oldalról nyugodtan, várakozóan nézett a lányra, de közben gondolkodott.

— Van már szállodai szobája? — érdeklődött végül.

Brenda megrázta a fejét. — Csak kicsit béreltem, és azonnal Freed házához hajtottam. A címét a telefonkönyvből tudtam.

— Szálljon taxiba, és menjen a Holiday Inn Santa Monicába. Majd jelentkezem.

— Igen, köszönöm, Franco. — A lány nem látszott csalódottnak.

— Van pénze?

— Igen, azt hiszem, elég lesz. — Kinyitotta a kocsiajtót, de még habozott. — Maga mit fog tenni? — érdeklődött. — Úgy értem... meddig kell várnom magára?

Franco vállat vont. Brenda kiszállt. Franco visszahajtott a Boulevard-ra. Mielőtt bekanyarodott, még belenézett a visszapillantó tükörbe. Brenda az út szélén állt, és utána nézett.

Freed ismét a bérelt Plymouth Furyban ült, amelyet annak az irodaháznak a közelében tett le, ahol Carlos Terruzzi jelenlegi főhadiszállása volt. Megállt egy telefonfülke előtt, s felhívta az FBI területi irodáját. Amikor bemutatkozott, azonnal kapcsolták Robert Gotthartot.

— Nincs semmi új, Art — mondta az FBI-főnök azonnal. — Sajnálom, de nem várhat tőlünk csodákat.

— Nem. Én...

— Nem tudom, helyes-e, hogy nem tartózkodik otthon — mondta Gotthart enyhe szemrehányással a hangjában.

— Most hazamegyek, Bob. Én... összetűzésbe kerültem velük. Egy La Brace nevű bárban. Ott volt Augie Orlando. Javaslom, ismét adjon ki ellene körözési parancsot.

— Elsőbbséggel...

— A La Brace bár pénzgyűjtőhely. Szigorúan őrzik. Taccani, a tulajdonos, géppisztollyal lőtt rám. Le kellett lőnöm. A részleteket bár-mikor jegyzőkönyvbe mondhatom.

— Hallgasson, Art!

— Miért?

— Nem volt szolgálatban. Nem kell vallomást tennie saját maga ellen...

— Istenem, önvédelemből tettem! Bob, zárassa be a bárt, és küldjön ki egy csoportot...

A városi rendőrség már ott járt. Valaki jelentette nekik a lövöldözést ... — Gotthart elhallgatott.

— Igen? Tovább, Bob!

— Nincs hulla, Art. A kollégák a feje tetejére állították az egész bárt.

— De hát én.....

— Art, bár magát most felfüggesztettük, maga mégiscsak FBI-

ügynök, és az is marad. Mint beosztott, engedelmeskednie kell. Megparancsolom, hogy hallgasson. Nincs hulla, Art, s ameddig nem talál-nak hullát, nem engedem, hogy egyik emberem egy ilyen bonyolult ügybe keveredjen. Megértettük egymást, Art?

— Igen, Bob.

Plancata átkozottul gyorsan kapcsolt, gondolta Freed. Nincs hulla, tehát nincs vizsgálat sem. Biztos volt benne, hogy a halott Michele Taccanit sosem találják meg.

— Most menjen haza, Art, és maradjon otthon. A gengszterek majd csak elmondják, mit követelnek magától. Akkor pedig elérhető kell, hogy legyen. Kialakítottam egy adóvevővel felszerelt központot a Wishire Boulevardon a Sturbridge Szállóban, s két kocsi két-két emberünkkel a háza közelében parkol... Láthatja, mindent...

— Küldje el a kocsikat, Bob — követelte Freed.

— Nem, Art, ezt nem tehetem meg.

— Ebben a helyzetben nekem ugyanolyan jogaim vannak, mint bármely más polgárnak. Az én gyermekemet rabolták el, s követelem, hogy respektálják a kívánságaimat! Nem akarom, hogy bárki a közelemben tartózkodjon!

— Art, legyen észnél! Tudom, mit érez, de maga FBI-ügynök, s másoknál jobban kell tudnia ...

— Ha nem rendeli vissza a kocsikat — mondta Freed rekedten — elköltözöm, s csak Plancatával közlöm majd, hol érhet el. Ez végleges döntésem. — Freed levágta a kagylót.

Amikor röviddel később behajtott a Hicksville Roadra, a két FBI-kocsi épp eltávozott onnan.

*

Franco Solo a lehető leggyorsabban hajtott a Buick kombival. Amikor most áthaladt a keleti Wilshire Boulevardon, a fehér Camaro még mindig ugyanott állt a Santa Monica Freewayn, ahol fél órával ez előtt hagyták.

Megállt a Camaro mellett, és kiszállt. Brendánál se kézitáska nem volt, se bőrönd, amikor átszállt az ő kocsijába. Ha a lány igazat mondott, és valóban rögtön Los Angelesbe érkezése után kocsit bérelt, akkor a csomagjának még a sportkocsiban kellett lennie.

Ellenkező esetben hazudott.

Franco megtalálta a kocsi bérbevételéről szóló papírt. A lány az Olinger Car Rentaltól bérelte a kocsit. Oké. Franco átkutatta a kesztyűtartókat, de semmit sem talált. Aztán kinyitotta a csomagtartót.

Ott talált egy elég nagy barna bőröndöt, egy kisebb utazótáskát és egy kézitáskát. Franco először a kézitáskát nézte át, de semmi fontos vagy áruló nyomot nem talált. A kézitáskában megtalálta Brenda jo-

gosítványát, amit Palm Springsben állítottak ki Brenda M. Paine névre. Franco felfigyelt egy kis bőnoteszra. Aznapra két telefonszámot látott bejegyezve. Mindkét szám 213-mal, Los Angeles hívószámával kezdődött.

Franco kitépett a noteszből egy papírt, felírta a telefonszámokat, aztán visszatette a táskát, bezárta a csomagtartót.

Az Olympic Boulevardon hajtott nyugat felé. Nem akart találkozni Brendával. A lánynak nem kell tudnia arról, hogy átkutatta a holmiját.

Amikor Franco ezúttal felhívta Art Freed számát, azonnal felvették a telefont.

— Halló — szólt bele egy kissé bizonytalan férfihang.

— Freed?

— Igen. Ki beszél?

— A nevem nem fontos. Tudja, miről van szó?

— Igen, igen.

— Jó. Azonnal jöjjön el otthonról. Azonnal, érti? Hajtson a Wilshire Boulevardon nyugat felé a Cranschow Boulevard sarkáig. Tudja, hol van ott a Drugstore?

— Persze! Csak egysaroknyira van innen.

Franco épp ezért választotta ezt a találkozóhelyet. Találkozni akart Freeddel, mielőtt Plancata gengszterei vagy Freed kollégái igazán belelendülnek a dologba.

— Akkor siessen. Majd ott felhívom — Franco le akarta tenni.

— Várjon! — kérte Freed rekedten. — Honnan tudjam, hogy maga illetékes abban, hogy engem ...

— Van választási lehetősége? — sziszegte Franco szándékosan durván, aztán letette a kagylót, s elhagyta a Wilshire és a Cranschow Boulevard sarkán álló Drugstore-t. A mellette lévő ház bejáratában állt meg az árnyékban. Figyelte a Wilshire Boulevardot. Kíváncsi volt, vajon sikerül-e Freednek elsőként ideérni. A telefonban ismét hallotta a halk kattanást. Freed telefonját még mindig lehallgatták. Az FBI? Vagy Plancata? Nem lényeges, ki hallgatja le. Franco nem engedhette meg magának, hogy akár az FBI, akár Plancata emberei elkapják.

Egy kicsit följebb, egy parkolóhelyen hagyta a Buick-kombit. Mostantól nem használhatta a kocsit. Brenda is, és a Freed házát figyelő ügynökök is látták a Buickban. Franco felfigyelt a jobb sávban előző kétajtós Plymouth-ra. Aztán felgyült az irányjelző. A vezető parkolóhelyet keresett. Lassabban közeledett.

Franco figyelte a Plymouth mögötti forgalmat, de nem vett észre

semmi gyanúsát. De a maffiavadásznak nem voltak illúziói. Freed kollégái éberek voltak, s veszélyesek, mint a véredek. A gengszterek egy kollégájuk gyermekét rabolták el.

De Franco remélte, hogy sikerül néhány másodpercet nyernie. Ezért mondta Freednek, hogy jöjjön a Drugstore-ba, mert ott akarja felhívni. De nem ezt fogja tenni. Előbb fog találkozni az ügynökkel.

Freed be akart állni a Plymouth-tal a saroktól nem messze egy üres parkolóhelyre. A közlekedési lámpa zöldet mutatott. Franco a Plymouth-hoz lépett. Freed hátranézett, nem vette észre Francót. Franco felrántotta a jobb oldali ajtót, és beszállt. Bevágta a kocsí ajtaját.

Freed ránézett.

— Indítson! — mondta Franco. — Gyorsan, indítson!

— Solo!

Freed összegörnyedt, jobb keze eltűnt a zakójában.

Franco mindkét kezét a műszertáblára tette.

— Freed, ha nem indítod azonnal, kutyaszorítóba kerülünk — mondta olyan nyugodtan, amennyire ebben a rendkívüli helyzetben ez lehetséges volt.

— Hová? — Freed még mindig Franco Solót figyelte, de a tartása kissé felengedett, mint azt Franco megkönnyebbülten megállapította.

— Egyenesen előre. Nincs jelentősége, merre megyünk.

Freed határozottan indított. Átcsúszott a sárgán. Franco hátranézett.

Egy zöld Chevelle Concours vakmerő manőverrel kibújt a többi kocsí közül, s átszáguldott a kereszteződésen.

— Látja azt a zöld Concourst? — kérdezte Franco.

— Igen.

— Rázza le — Franco bekapcsolta a biztonsági övet.

Nyirkos volt a tenyere, amikor Freed a Plymouth-tal végre egy parkolóház feljárójára hajtott. Freed tudta, miért kell leráznia a Consoursban ülő kollégáit — a másíknak időre volt szüksége, hogy adóvevővel bekerítse az üzött vadat.

Ezért Freed mindent kockáztatva rekordidő alatt próbálta lerázní a zöld kocsit. Úgy tűnt, sikerült. Freed beállt a Plymouth-szal egy szabad helyre, aztán kiszálltak. Útközben nem beszélgettek. Most a homályos parkolóban Freed Franco oldalán haladt. Megragadta a fiatalb férfi karját.

— Oké, Solo, leráztam a kollégáimat. Most pedig meséljen.

— Magának van egy problémája.

— Honnan tud róla?

— Ez most nem lényeges, Freed. Csak én segíthetek magának. Freed megrázta a fejét. — Azért ez nem ilyen egyszerű, Solo. Az állásomat kockáztatom, ha szóba állok magával anélkül, hogy megpróbálnám letartóztatni. Ezért cserébe valamivel többel tartozik, mint rejtélyes utalásokkal!

— Plancata elrabolta a fiát. Igaz ez?

— Igen — felelt az ügynök.

— Követeltek magától valamit cserébe?

— Nem. — Freed elmesélte, hogyan kényszerítette Plancatát, hogy találkozzon vele, s azt is, mi lett a találkozás eredménye. Közben a két férfi elhagyta a parkolóházat. A lifttel lementek a föld alatti üzletsorba, s gyalog mentek át a buszpályaudvarra. Franco ott akart új kocsit bérelni.

A tömeg közepén Franco hirtelen megállt. Freedre nézett, s az ügynök lesütötte a szemét.

— Tudom, mire gondol most — mondta. — Úgy gondolja, amikor elindultam, lelöttem Taccanit, saját céljaim elérésére használtam fel Orlandót anélkül, hogy megpróbáltam volna letartóztatni, én is pontosan ugyanúgy cselekedtem, mint maga annak idején. Ezt gondolja, nem?

— Igen, körülbelül — ismerte el Franco. — S engem maga üldözött, mint egy veszett kutyát.

— A fiam még valószínűleg él — mondta Freed. — A maga apja és a testvére meghalt. Vissza akarom kapni a gyermekemet. Maga csak bosszút akar állni.

— Biztos ebben, Freed? — kérdezte Franco nyugodtan. — Úgy értem, ami a maga indítékait illeti?

Kis idő múlva az ügynök megrázta a fejét, s összeszorította a száját. Aztán azt mondta: — Minden másképp történt volna, ha maga nem öli meg a hadnagyot.

— Ő ölt volna meg engem, Plancata megbízásából cselekedett! Korrupt alak volt! De az ördögbe is, ezt nem tudtam bizonyítani. — Franco megfélemezett róla, hol van. Elborították az emlékek.

Freed nehezen lélegzett. — Voltak bizonyos jelek ...

— Jelek? — kérdezte Franco hangosan. — Milyen jelek?

— Arra nézve, hogy a hadnagy korrupt volt.

Vörös köd borította el Franco agyát, amikor vállával a falnak szegezte a hadnagyot.

— Tehát tudtátok? És mégis rendőrgyilkosként üldöztetek? Freed kiszabadította magát. Nem akart feltűnést kelteni. — Jöjjön innen — mondta, és megfogta Franco karját.

A fiatalember úgy mozgott, mint egy automata. Hagyta, hogy Freed keresztülvonszolja az ügyfélszolgálaton az autókölcsönzőhöz. Freed bérelte ki a kocsit. Csak amikor már a kocsiban, egy kis Chevrolet Novában ültek, és elhagyták a pályaudvart, vette fel Freed ismét a beszélgetés fonalát.

— Józanabbul kell látnia a dolgokat, Solo. Nem voltam megcáfolhatatlan bizonyítékaink a detektív ellen, s ami volt, az is megfoghatatlan, sőt törvénytelen eredetű, nem volt hát oka sem a városi rendőrségnek, sem az FBI-nak, hogy nagydobra verje a dolgot. Ez senkin sem segített volna ...

— Igen, senkin — mondta Franco keserűen. — Csak rajtam. De hát én a törvényen kívül állok, végül is az ország legnagyobb bűnözőit üldözöm. — Franco hátradőlt. Rosszul érezte magát.

Freed egy mellékutcába kormányozta a Novát, megállt, és lekapcsolta a motort. — Hozok két csésze kávé — mondta.

Franco azonnal éber lett.

Freed halványan mosolygott. — Ne féljen, Solo, nem, hívom fel a zsarukat. — Kiszállt, Franco látta, amint egy automatához lép, és megtöltött két csészét kávéval.

Aztán ismét egymás mellett ültek. Franco kortyolgatta a forró kávé.

— Meg akarják ölni magát — mondta Franco.

— Tudom. Plancata félreérthetetlenül megmondta nekem. De miért rabolták el Ronnyt? S miért nem nyírtak ki már rég?

— Plancata engem is el akar kapni. Maga a csalétek, amire rá kell harapnom.

— Ezt nem értem — mondta Freed.

Franco keserűen vigyorgott. — Nézzen csak rám. Itt ülök maga mellett. Plancata számítása bevált. Maga üldözött engem a legkitartóbban. Ha most segíték magának kiszabadítani a fiát, talán szól egy szót az érdekemben, ha már Washingtonban van, és gyakran találkozik az államügyésszel.

— Ezért ül itt mellettem? — érdeklődött Freed.

Franco a homlokát ráncolta. Ezért ül itt? Hajlott rá, hogy igennel válaszoljon a kérdésre. De elégszer bebizonyította már, hogy kész másokért is kockáztatni az életét és a szabadságát. Ezúttal egy tízéves kisfiúért, aki véletlenül az FBI-ügynök fia, s akit azért raboltak el, hogy őt, Franco Solót törbe csalják.

Kötelessége volt segíteni Freedben.

Átadta az ügynöknek azt a cédulát, amelyre felírta a Brenda Paine noteszában talált két telefonszámot. — Milyen gyorsan lehet megtudni a számok tulajdonosának nevét és címét?

— Nem probléma — vélte Freed. — Vannak kapcsolataim.

— De az FBI-t nem hívhatja fel — emlékeztette Franco.

— Egyenesen a telefontársaságot hívom fel — mondta Freed. Francóra nézett. Rekedten kérdezte: — Nyomra bukkant?

— Talán. De azért még ne reménykedjen túlságosan.

Freed kiszállt. Alig két percre volt szüksége. Visszajött, és átadta Francónak a cédulát, amelyen két cím szerepelt a számok alatt.

Az egyik egy belvárosi iroda — a Gain Employment Agency — címe volt, ez semmit sem mondott Francónak. Talán munkaközvetítő?

— Egyike Carlos Terruzzi álcázott cégeinek — mondta Freed. — Azért tudom, mert alig néhány órája ott találtam Terruzzit.

— A belvárosban?

— Igen. De biztosan nem olyan bolond, hogy ott dugja el Ronnyt.

— Nem — értett egyet Franco. — És mit jelent ez itt: P 4/a, Redondo City Beach?

— A Redondo Beach-i jachtkikötő 4-es hajóállásánál egy nyilvános telefonfülke száma.

— Induljunk — mondta Franco tompán, hogy elrejtse izgatottságát.

A 4/a kikötőhelyen nagyobb, harminchárom-negyvennyolc láb hosszú hajók horgonyoztak.

A deszkákkal borított stég messze benyúlt a tengerbe. Egészen elöl két horgász ült egymást mellett. Az egyik hajónál egy ősz hajú, olajos overállt viselő férfi dolgozott. Körülötte alkatrészek, olajoshordók és benzineskantiák sorakoztak. A telefonfülke a stég elején, még a betonon állt.

Art Freed egy sportszerüzlet előtt, a 4/a kikötőtől körülbelül százardnyírá állította meg a kocsit.

— Hús hajó — saccolt Franco.

— Biztosan az egyik ott elől a stégnél az — feltételezte Freed. — Ott hallhatják, ha szól a telefon. — Odanézett, megköszörmelte a tor-kát. — Természetesen megtudhatnám valamennyi hajó tulajdonosának a nevét. De ehhez értesítenem kellene az FBI-t is. — Kérdőn nézett Francóra. — Vajon Ronny ott van valamelyik hajón?

Itt ér véget az utazás? Itt csapódik rájuk a csapda? Vagy sikerült felfedezniük az emberrablók búvóhelyét.

Franco rámutatott az üzletre, amely előtt parkoltak. A bejárat mellett volt egy telefon. — Hívja fel a számot — mondta. — Meglátjuk, mi történik.

Freed az ajkát harapdálta. Egyszeriben zavartnak látszott. — Mit mondjak, ha valaki beleszól?

— Semmit — mondta Franco. — Majd én jelzek magának. Akkor

egyszerűen csak tegye le. De maradjon a bejáratnál, jó? Semmiképpen se vegyék észre.

Freed bólintott, aztán kiszállt. Franco megvárta, amíg Freed társázott, aztán izgatottan nézett a kikötőhely melletti telefonfülke irányába. Megvizsgálta a Lugerét. Letekerte az ablakot és fülelt, de semmit sem hallott. Végtelen hosszúnak tetsző idő után Franco észrevett valami mozgást a kikötőhely jobb oldalán álló hófehér jachton. Egy szikár, fehér vitorlázónadrágot és kivágott pulóvert viselő férfi a fedélzetről a stégre ugrott. Franco Freed felé nézett, akit a bejárat árnyékában alig lehetett észrevenni. Felemelte a kezét. Freed letette a kagylót, és gépiesen eltette a visszajáró tíz centet.

A szikár férfi végigfutott a stégen, de amikor a telefon elhallgatott, megállt, vállat vont, és megfordult. Aztán ismét eltűnt a fedélzeten.

Franco intett az ügynöknek, s Freed ismét beszállt a kocsiba. — A harmadik jacht a jobb oldalon — mondta Franco.

— Honnan van a telefonszám? — kérdezte Freed.

Franco megmondta. Freed a homlokát ráncolta, de nem szólt semmit.

— Ezt nyugodtan a rendőrségre bízhatja — vélte Franco.

Freed a fejét rázta. — Ha Ronny nincs a fedélzeten, semmit sem érünk vele.

— De min változtat az, ha Ronny nincs a fedélzeten? — kérdezte Franco anélkül, hogy az ügynökre nézett volna.

— Ha valamelyik fickó tudja, hol van Ronny, meg fogja mondani nekem — mondta vészesen nyugodt hangon az ügynök,

Franco a chicagói gyilkosra gondolt, akiről Adam Petrie beszélt neki. Vajon ott vár rájuk a jacht fedélzetén? Vagy valahol másutt?

Freed hirtelen előrehajolt, és indított. A motor azonnal beugrott, A kocsi közeledett a 4/a kikötőhelyhez. Franco a környéket figyelte. Semmi gyanúsat nem látott. Az overallos férfi egyszer feléjük nézett. A horgászok túl messze voltak, nem hallhatták, hogy egy kocsi közeledik.

Freed egészen a stéghez kormányozta a Novát. Megállt, kikapcsolta a motort. — Most aztán gyorsan — mondta.

Franco bólintott. Kilökte az ajtót, és kiugrott a kocsiból. Freed közben megkerülte a Novát. Együtt ugrottak át a fehér jacht fedélzetére. Franco a kormányfülke ajtajára mutatott, amely nyitva állt. Belement, felfedezett egy meredek lejárót. Megpróbálta elnyomni borzadályát, az ösztönös irtózást a sötétől, az ismeretlentől, mielőtt elindult lefelé.

Érezte, hogy valaki megérinti a karját. Freed volt az. — Engedje, hogy előre menjek — mondta az ügynök halkán.

Franco bólintott, s Freed hangtalanul ment le a lépcsőn.

Franco lefelé nézett. Kezében lövésre készen tartotta a Lugert. Hallotta, hogy Freed egyik ajtót a másik után nyitja ki. Egyre hangosabban csapódtak az ajtók a falnak.

Aztán az ügynök felkiáltott: — Itt lent senki sincs!

Franco minden hajaszála égnek állt, görcsbe rándult a gyomra.

Pontosan látta, hogy a szikár férfi erről a hajóról ugrott le, s ide, is tért vissza.

— Jöjjön fel — ordított. — Gyorsan jöjjön fel!

A szomszédos jacht fedélzete néhány lábbal mélyebben feküdt. Franco felállt, és megpördült.

Ekkor vette észre őket.

Négyen voltak. A két horgász az oldaltáskájából most géppisztolyokat húzott elő és végigrohant a stégen. A szomszédos hajóról egy alacsony, kefefrizurájú, apró, malacszerű fickó ugrott át. A negyedik férfi már a fedélzeten volt. Úgy nézett ki, mint egy nagypofájú majom, aki mindig imponálni szeretne valakinek.

Franco látta a nehéz automatát a férfi kezében, s mielőtt a földre vetette volna magát, ahová magával rántotta az e pillanatban felbukkanó Freedet is, már lőtt.

Az utolsó pillanatban, szörnyű detonáció rázta meg a jachtot, mielőtt a golyó betörte volna az ablakokat s a vékony műanyag falakat. Franco égető fájdalmat érzett a nyakában.

Freed fel akart állni, de Franco könnyörtelenül visszanyomta. Lélegzet-visszafojtva várt. A puskás fickó még nem lőtte ki az egész tárat. Nem is kellett pontosan céloznia. Ezzel a fegyverrel ha csak nagyjából ellenfele irányába lő, kettészeli áldozatát.

Franco érezte, hogy a jacht megmozdul, valaki a fedélzetre lépett. A két állítólagos horgász nem lehetett az. Franco elfordította fejét. Amint kinézett az ajtón, látta hogy árnyék esik a fedélzetre. A fickó lebukott. Franco még a puskája csövét is látta.

Megmozdult, felemelte a Lugert. Az ajtó mellé célzott, körülbelül másfél láb magasságra.

Aztán meghúzta a ravaszt. Kétszer.

Az árny megmozdult, s a kormányosfülke falán támadt lyukakon át bevilágított a nap. Franco talpra ugrott, sarka alatt csikorogtak az üvegszilánkok.

A disznószemű, zömök férfi a fedélzeten vergődött, melléből szivárgott a vér. Kétségbeesetten próbált a puskával még egyszer löni.

Franco lőtt, majd az ajtón át kiugrott a fedélzetre. Freed követte. A két „horgász” útja most szétvált. Egyikük csónakról csónakra ugrott, s vigyázott, hogy fedezékben maradjon. A másik már nagyon közel volt. Futtából lőtt.

Franco a fedélzetre vetette magát. Magához ragadta a puskát, s megpördült. A géppisztolyos fickó Franco felé rohant.

Franco kezében a puskával a hátára fordult. Szinte önkéntelenül húzta meg a ravaszt. A fegyver úgy visszarúgott, hogy kis híján eltörte az ujját, a robbanás zaja megsüketítette. De mindez semmiség volt ahhoz a szörnyűséghez képest, ami a szeme előtt játszódott le.

Eltalálta a férfit a levegőben.

Franco elengedte a fegyvert. Talpra szökkent, a kormányosfülkéhez botladozott, s belekapaszkodott. Tompán hallotta a másik géppisztoly kattogását, de egyetlen pisztolylövés aztán minden más zajt elnémított.

Franco lenézett az alacsonyabb jachtra. A második „horgász” elengedte a fegyvert, s a korlátba kapaszkodott. A szeme megtört, szájából ömlött a vér.

Franco magához vette a Lugert, ami kiesett a kezéből. Freed Franco mellett állt.

— Istenem — nyögött az FBI-ügynök.

— Ez volt a maffia gyilkoselitje — mondta Franco rekedten. Csak egy gyilkost hiányolt. Angelo Agostinit, a halál angyalát.

Franco összerendezte, amikor a haldokló gyilkos mögött észrevett valami mozgást, s felemelte a fegyverét. Szőke fej jelent meg a feljáróban. Végül feljött Brenda Paine. Jobb kezében nagy pisztolyt tartott. Sötéten nézett Francóra. Ő lőtte le a második géppisztolyost, Franco ezt pontosan tudta. Freed még a kormányosfülkében volt, amikor a lövés eldőrdült.

Brenda a maffiával szemben mellé állt. Pontosabban meg kellett játszania, hogy mellé áll. Azt akarta, hogy Franco megtalálja a noteszában a két telefonszámot. A gyilkosok itt vártak rá és Freedre. Ha megérkezett volna a rendőrség, senkit sem talál a jachton.

De a szikár férfi... hol lehet?

— Meg kellett tennem, Franco! — kiáltotta Brenda. — Meg tud nekem bocsátani? — A lány eldobta a pisztolyt. De a kelleténél korábban.

Egy férfi jelent meg a kormányosfülkében. Franco megdermedt. A férfi egy szőke kisiút szorított magához. Lassan előjött a kormányosfülkéből.

Brenda összegörnyedve állt.

Freed felnyögött: — Ronny! — A kisiú odanézett. A szeme be volt dagadva, a tekintete szomorú volt. Biztosan elkábították, hogy nyugodtan viselkedjen.

— Dobja el a fegyvert! — követelte a szikár férfi. Revolvert szorított Ronny fejéhez.

Ekkor Brenda felé ugrott, rávetette magát a férfi lábára. A szikár

férfi megingott, széttárta a karját, hogy az egyensúlyát ne veszítse el. Közben elengedte Ronnyt. A fiú erőltlenül összerogyott. Franco Solo és Arthur Freed egyszerre lőttek! A találat ereje lesodorta a szikár férfit a fedélzetről.

Brenda Paine zokogva összeesett.

Freed átvugrott a másik jachtra. Magához rántotta Ronnyt.

— Fusson a kocsihoz! — kiáltotta Franco. — Gyertünk, menjen már!

Freed engedelmeskedett. Franco Brenda mellé ugrott. A lány arcán végigfolytak a könnyek. Franco megérintette a vállát. — Várja meg itt a rendőrséget. Hagyja, hogy letartóztassák. Freed majd foglalkozik a maga ügyével.

Franco Freed után szaladt. A távolból sziréna visítása hallatszott. Franco beugrott az induló Novába, s bevágta maga után a kocsiját.

A kikötőn túl Franco átvette a kormányt. Freed a karjába szorította kisfiát.

— Most már minden jó lesz — mondogatta egyre. És: — Ezt sosem felejem el magának, Solo, soha... Éppúgy, ahogy azt sem felejem el, hogy én magam hogyan reagáltam, mit tettem ebben a helyzetben. Beszélni fogok az államügyésszel. Azonnal. Vissza fogják vonni a letartóztatási parancsot, ezt már most megígérhetem magának. Vagy visszaadom az igazolványomat, és a maga oldalán harcolok tovább...

Franco végighajtott a végtelen hosszú Wilshire Boulevardon. Hazaviszi Art Freedet és a kisfiát, és aztán... Igen, mi lesz aztán?

Aztán megint bujkálnia kell majd. A maffia bosszúja elől. Érzékeny veszteséget okozott nekik, de ezzel még nem ért véget a háború. Sosem fog véget érni.

De legalább a törvény nem üldözi többé. Franco érezte, hogy elfáradt.

Bekanyarodott a Hicksville Roadra. Észrevette a két feltűnően nem feltűnő Limousint, amelyek a Wilshire Boulevardon álltak, és most elindultak, hogy kövessék őket. Freed főnöke valószínűleg tudni akarta, milyen szerepet játszott az ügynöke a kikötőbeli lövöldözésben.

Franco megállt Feed háza előtt. Freed kinyitotta a kocsiajtót. Haborzott, aztán Francóra nézett. — Vigye el a kocsit — mondta rekedten. — Még bujkálnia kell. Ha majd minden véget ér, úgy értem, ha valóban véget ér, látogasson meg Washingtonban.

— Kezet nyújtott Francónak, s a maffiavadász megszorította a kezét.

Ekkor észrevette, hogy Freed elgondolkozva hunyorít, és elnéz fölötte.

— A bútorszállító — dadogta Freed —, az új bérlők ...

Franco megfordult. Láta, hogy a túloldali ház manzárdszobájának ablaka mögött valami megmozdul.

A Nova motorját az előbb nem kapcsolta ki. Most gázt adott. A kocsit megugrott, a jobb oldali nyitott ajtó becsapódott. A robbanóanyag a kocsi tetőre zuhant, hátul leesett, majd végiggurult az utcán. A robbanás ereje megrázta a kocsit, s betörte az ablakokat. Az egyik FBI-kocsi átlósan keresztülröghant az úton, s nekiütközött egy villanyoszlopnak, amely kettétört, mint egy gyufaszál.

Franco megfordult anélkül, hogy levette volna a lábát a gázpedálról. A Nova ismét végigszághaldott az úton a Wilshire Boulevard felé. Freed lenyomta a fia fejét, s rnaga is lehúzóddott.

A golyók betörték az ablaküveget, de az autó túl gyorsan haladt ahhoz, hogy a manzárdból pontosan célözhattak volna.

A Nova két keréken egyensúlyozott a széles Boulevardon. Franco mintha álmából ébredt volna, amint elhagyták a veszélyes területet. Lassan egy park felé kormányozta a kocsit, Ronny nyöszörgött. Franco megállt egy tónál, és Freed kiszállt. Kisegítette a kisfiát is, s mindketten lesétáltak a vízhez.

Franco kis idő múlva követte őket. Vásárolt három zacskó popcorn, aztán leültek egymás mellé egy padra, és bámulták a vízen úszó kacsákat. Franco érezte, amint fokozatosan megnyugszik, s felenged benne a görcs.

Déli tizenkettőkor Freed felhívta a főnökét. Franco közben Ronnyval beszélgetett, aki még nem heverte ki a sokkot, és időnként ijedten körülnézett.

Amikor Freed visszajött, halkan odaszólt Francónak. — A kollégáim elkapták a két gyilkos egyikét. A fickót Eugene de Lucának hívják, Chicago legjobb gyilkosa.

— És a másik?

— Elmenekült. Csak azt tudjuk, hogyan néz ki — magas termetű, arca sebhelyes.

— Angelo Agostini — mondta Franco halkan. A halál angyalának ismét sikerült elmenekülnie.

Franco felállt, és elsétált. Megpróbálta emlékezetébe idézni, hogy hol hagyta a bőröndjét, de nem jutott eszébe. Most nem. Leintett egy taxit, és beszállt.

— Vigyen el egy szállodába... bármelyikbe — mondta.

FRANCO SOLO krimisorozat

Megjelenik havonta

ISSN 0865-8029

Kiadja a POSTPRINT Kft

Felelős kiadó: a kft. vezetője

1365 Budapest. Pf.: 628.

90-0395. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató